

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

Dokument z posiedzenia

WERSJA OSTATECZNA
A6-0128/2007

10.4.2007

SPRAWOZDANIE

w sprawie rocznego sprawozdania z zakresu sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2006 oraz polityki UE w tej dziedzinie (2007/2020 (INI))

Komisja Spraw Zagranicznych

Sprawozdawca: Simon Coveney

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
ZAŁĄCZNIK I w języku angielskim	32
ZAŁĄCZNIK II w języku angielskim	59
ZAŁĄCZNIK III w języku angielskim.....	67
PROCEDURA	72

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie rocznego sprawozdania z zakresu sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2006 oraz polityki UE w tej dziedzinie (2007/2020 (INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając ósme roczne sprawozdanie UE z zakresu sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2006¹,
- uwzględniając art. 3, 6, 11, 13 i 19 traktatu UE oraz art. 177 i 300 traktatu WE,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka oraz wszelkie odpowiednie międzynarodowe instrumenty ochrony praw człowieka²,
- uwzględniając Kartę Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając wszystkie konwencje ONZ z zakresu praw człowieka oraz ich protokoły dodatkowe,
- uwzględniając wejście w życie z dniem 1 lipca 2002 r. statutu rzymskiego Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) oraz własne rezolucje odnoszące się do MTK³,
- uwzględniając Konwencję Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi oraz Plan UE dotyczący najlepszych praktyk, standardów i procedur zwalczania handlu ludźmi i zapobiegania mu z roku 2005⁴,
- uwzględniając protokół nr 13 do Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, dotyczący bezwzględnego zniesienia kary śmierci,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej⁵,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie AKP-UE ze zmianami⁶,
- uwzględniając poprzednie rezolucje w sprawie sytuacji praw człowieka na świecie,
- uwzględniając rezolucję z dnia 16 marca 2006 r. w sprawie wyników negocjacji

¹ Dokument Rady 13522/1/06.

² Zob. załącznik do sprawozdania.

³ Dz.U. C 379 z 7.12.1998, str. 265; Dz.U. C 262 z 18.9.2001, str. 262; Dz.U. C 293 E z 28.11.2002, str. 88; Dz.U. C 271 E z 12.11.2003, str. 576.

⁴ Dz.U. C 311 z 9.12.2005, str. 1.

⁵ Dz.U. C 364 z 18.12.2000, str. 1.

⁶ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3; Dz.U. L 209 z 11.8.2005, str. 27.

- dotyczących Rady Praw Człowieka ONZ oraz 62. posiedzenia tejże¹,
- uwzględniając rezolucję z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie klauzuli z zakresu praw człowieka i demokracji w umowach UE²,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 1 lutego 2007 r. w sprawie inicjatywy na rzecz powszechnego moratorium na wykonywanie kary śmierci³,
 - uwzględniając wszelkie własne rezolucje z zakresu praw człowieka przyjęte w trybie pilnym,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 18 stycznia 2007 r. w sprawie siódmego i ósmego sprawozdania rocznego Rady związanego z 8. postanowieniem operacyjnym Kodeksu postępowania UE z zakresu eksportu broni⁴,
 - uwzględniając konkluzje Forum praw człowieka UE zorganizowanego w Helsinkach w grudniu 2006 r.,
 - uwzględniając Międzynarodową konwencję ONZ w sprawie ochrony i propagowania praw człowieka i godności osób niepełnosprawnych, przyjętą w dniu 13 grudnia 2006 r., ustanawiającą obowiązek włączania kwestii interesów i bolączek osób niepełnosprawnych w działania z zakresu praw człowieka skierowane do państw trzecich,
 - uwzględniając międzynarodową Konwencję w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonymi zaginięciami, przyjętą w grudniu 2006 r.,
 - uwzględniając wytyczne UE z zakresu propagowania zgodności z międzynarodowym prawem humanitarnym⁵,
 - uwzględniając art. 45 regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0128/2007),
- A. mając na uwadze, iż roczne sprawozdanie Rady i Komisji Europejskiej z zakresu sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2006 stanowi całościowy przegląd działań instytucji UE dotyczących praw człowieka na terytorium Unii i poza nim,
- B. mając na uwadze, że celem rocznego sprawozdania Parlamentu Europejskiego za rok 2006 jest dokonanie analizy i oceny, a w szczególnych przypadkach przedstawienie konstruktywnej krytyki działań Komisji i Rady oraz ogólnych działań PE, szczególnie poprzez zwrócenie uwagi na kwestie pominięte w tych działaniach,
- C. mając na uwadze potrzebę uznania związku między wewnętrzną a zewnętrzną polityką UE, ponieważ wewnętrzne działania UE z zakresu praw człowieka mają bezpośredni

¹ *Teksty przyjęte*, P6_TA(2006)0097.

² Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, str. 107.

³ *Teksty przyjęte*, P6_TA(2007)0018.

⁴ *Teksty przyjęte*, P6_TA(2007)0008.

⁵ Dz.U. C 327 z 23.12.2005, str. 4.

wpływ na jej wiarygodność i zdolność do prowadzenia skutecznej polityki zagranicznej,

- D. mając na uwadze, że poszanowanie praw człowieka oraz demokratyczny system rządów są ze sobą z natury rzeczy powiązane, a także mając na uwadze fakt, że wspieranie poszanowania praw człowieka winno być powiązane ze wspieraniem i pełnieniem demokratycznych rządów,
- E. mając na uwadze ogólną konieczność podejmowania starań o zwracanie większej uwagi na przestrzeganie podstawowych praw człowieka, w szczególności praw politycznych, podczas negocjowania dwustronnych lub regionalnych umów handlowych, nawet z ważnymi partnerami handlowymi,
1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że UE odgrywa na scenie międzynarodowej coraz aktywniejszą rolę w zakresie poprawy ochrony praw człowieka na świecie; wyraża przekonanie, że ostatnie rozszerzenie UE, w wyniku którego liczy ona 27 państw i 494 miliony obywateli, zwiększyło znaczenie UE w świecie, a tym samym nadało większą wagę jej wysiłkom na rzecz propagowania praw człowieka i demokracji na arenie międzynarodowej;
 2. uważa, że należy nadać większą wagę zwiększeniu zdolności UE do reakcji na łamanie praw człowieka w państwach trzecich oraz włączaniu zagadnień z zakresu praw człowieka do polityki UE wobec tych państw, z uwzględnieniem zewnętrznego wpływu polityki wewnętrznej UE;
 3. ponownie podkreśla konieczność spójnej polityki wszystkich państw członkowskich w ich stosunkach dwustronnych z krajami trzecimi, w których dochodzi do częstych przypadków łamania praw człowieka lub istnieje realne zagrożenie ich łamaniem, a także wzywa państwa członkowskie, by ich stosunki dwustronne z tymi krajami były zgodne z polityką UE, a szczególnie ze standardem aktywnego zabiegania o przestrzeganie praw człowieka;
 4. wyraża przekonanie, że postęp, jakim jest utworzenie Agencji Praw Podstawowych, stanowi pierwszy krok na drodze ku spełnieniu wezwań Parlamentu do utworzenia zintegrowanych ram regulacyjnych i instytucjonalnych mających na celu nadanie mocy wiążącej Karcie praw podstawowych oraz zapewnienie zgodności z postanowieniami Europejskiej konwencji praw człowieka; podkreśla, że mandat agencji obejmuje również kraje, które zawarły z UE układ o stabilizacji i stowarzyszeniu; uważa, że agencja powinna mieć uprawnienia pozwalające jej na wspieranie UE w realizacji jej polityki zewnętrznej w przypadku, gdy wymaga ona oceny sytuacji w zakresie poszanowania praw człowieka w kraju trzecim;

***Sprawozdanie roczne UE z zakresu sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2006
(dokument przygotowany przez Radę i Komisję)***

5. podkreśla wagę rocznego sprawozdania UE z zakresu sytuacji praw człowieka dla analizy i oceny polityki UE w zakresie praw człowieka, zwłaszcza z myślą o większym wyeksponowaniu kwestii praw człowieka jako takich;
6. z zadowoleniem przyjmuje publiczne przedstawienie wspomnianego sprawozdania przez

Radę i Komisję na grudniowej sesji plenarnej, na której wręczono również Nagrodę Sacharowa za Wolność Myśli i Przekonań białoruskiemu bojownikowi o wolność i demokrację Aleksandrowi Milinkiewiczowi; uważa, że poprzez ustanowienie takiej praktyki grudniowa sesja plenarna Parlamentu Europejskiego stała się dorocznym punktem odniesienia dla działań UE na rzecz praw człowieka;

7. odnotowuje zakres działań UE w zakresie praw człowieka w różnych częściach świata, ponawiając jednocześnie wezwanie do dokładniejszej oceny wykorzystania instrumentów i inicjatyw UE w państwach trzecich; z zadowoleniem przyjmuje ocene wspomniane w sprawozdaniu Rady i Komisji; uważa, że należy wypracować mechanizm umożliwiający posłom do Parlamentu Europejskiego otrzymywanie ocen dotyczących konkretnych zagadnień, takich jak poszczególne kraje, grupy krajów i regiony geograficzne, a przede wszystkim konkretne problemy dotyczące praw człowieka; uważa, że taki mechanizm powinien umożliwiać Parlamentowi dyskusję nad wynikami tych ocen w najodpowiedniejszych do tego ramach;
8. podkreśla znaczenie prowadzonych działań na rzecz włączania praw człowieka i demokracji do głównego nurtu polityki, a także spójności i jedności polityki i działań z zakresu praw człowieka i demokracji prowadzonych przez Radę, Komisję, Parlament Europejski oraz państwa członkowskie UE;
9. za rzecz pozytywną uważa uznanie dla działań Parlamentu Europejskiego wyrażone w omawianym sprawozdaniu, ponawia jednak apel zawarty w rezolucji dotyczącej praw człowieka z 2006 r., aby przyszłe prezydencje informowały w rocznych sprawozdaniach UE, w jaki sposób Rada i Komisja uwzględniły rezolucje Parlamentu, w tym przyjęte w trybie pilnym rezolucje dotyczące przypadków łamania praw człowieka, demokracji i praworządności; z zadowoleniem odnotowuje działania, o których mowa w ust. 13 poniżej;
10. ponownie stwierdza, że w kolejnych sprawozdaniach rocznych z zakresu praw człowieka Rada i Komisja powinny ukazywać, w jaki sposób włączają kwestie praw człowieka do innych dziedzin polityki UE, takich jak wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa, polityka rozwoju i handlu oraz imigracji, a także inne istotne dziedziny mające związek ze stosunkami zewnętrznymi UE, ze szczególnym uwzględnieniem prac grup roboczych Rady i szczególnych mechanizmów ustanowionych w porozumieniach o współpracy; jest zdania, że powinny one również odnotowywać orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka;
11. wzywa Radę i Komisję, by rozważyły przyjęcie w sprawozdaniach rocznych podejścia stosowanego przez rządy niektórych państw członkowskich i przez niektóre międzynarodowe organizacje pozarządowe, polegające na przedstawieniu kompleksowej listy „państw budzących szczególne obawy” ze względu na przypadki łamania praw człowieka;
12. wyraża zrozumienie dla faktu, że szczególnie w dziedzinie praw człowieka działania UE, takie jak zabiegi dyplomatyczne w państwach trzecich, winny niekiedy pozostawać poufne; uważa jednak, że listę tych działań należy zawrzeć w sprawozdaniu rocznym, pozostawiając przy tym pewien margines na w pełni poufne rządowe dwustronne kontakty dyplomatyczne;

13. z zadowoleniem przyjmuje szersze konsultacje z Parlamentem Europejskim oraz kroki na rzecz sporządzania projektu sprawozdania rocznego przedstawiającego zarówno działania Rady i Komisji, jak i Parlamentu Europejskiego, uznając zarazem, że Parlament musi nadal sporządzać własne sprawozdanie na ten temat; uważa w tym kontekście, że w przyszłości prowadzone w komisjach otwarte dyskusje nad projektem dadzą Parlamentowi możliwość poprawy dokładności i treści sprawozdań;

Międzynarodowe działania Rady i Komisji z zakresu praw człowieka

14. wyraża uznanie dla pracy wykonanej w 2006 r. przez Michaela Matthiessena, odpowiedzialnego za prawa człowieka osobistego przedstawiciela Wysokiego Przedstawiciela UE ds. WPZiB; ponawia wsparcie dla Riiny Kionki, nowo mianowanej osobistej przedstawicielki Wysokiego Przedstawiciela UE ds. WPZiB, w związku z jej wysiłkami na rzecz eksponowania i wzmacniania roli UE na międzynarodowych forach zajmujących się prawami człowieka; oczekuje, iż Wysoki Przedstawiciel, Rada i wszystkie państwa członkowskie będą zawsze w pełni wspierać jej działania;
15. uważa, że w chwili obecnej zdolność Unii do zapobiegania sytuacjom kryzysowym, reagowania na nie i ich zwalczania jest niewystarczająca; zaleca ustanowienie nowej infrastruktury służącej zapobieganiu konfliktom wewnętrznym i cywilnemu zarządzaniu nimi, co wymaga działań proaktywnych i zapobiegawczych, stworzenia odpowiednich cywilnych systemów wczesnego ostrzegania, wprowadzenia zorientowanego na zapobieganie planowania wariantowego (ang. contingency planning), kształcenia fachowej kadry do udziału w międzynarodowych misjach zarządzania konfliktami, a także położenia większego nacisku na wspieranie społeczeństw strukturalnie zdolnych do pokojowej egzystencji;
16. zwraca się do Komisji o zachęcanie państw członkowskich UE do podpisania i ratyfikowania wszystkich głównych konwencji i protokołów dodatkowych ONZ i Rady Europy dotyczących praw człowieka; zwraca szczególną uwagę państw członkowskich UE na konieczność ratyfikacji Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony praw wszystkich pracowników migrujących oraz członków ich rodzin, a także nowo przyjętej Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonymi zaginięciami;
17. odnotowuje aktywną rolę, jaką UE i jej państwa członkowskie odegrały w 2006 r. w zakresie praw człowieka i demokracji na różnorodnych forach międzynarodowych, w tym w nowo powstałej Radzie Praw Człowieka ONZ, Zgromadzeniu Ogólnym ONZ, Radzie Ministrów OBWE i Radzie Europy;
18. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Rada zamierza zacieśnić stosunki Unii Europejskiej z Radą Europy; w tym celu zwraca się do Rady i do Komisji o uwzględnienie zaleceń zawartych w sprawozdaniu Junckera z dnia 11 kwietnia 2006 r. pt. „Rada Europy – Unia Europejska: jedna ambicja dla kontynentu europejskiego”;
19. odnotowuje fakt, że nowo powstała Rada Praw Człowieka ONZ ma potencjał do stworzenia cennych ram dla wielostronnych działań UE z zakresu praw człowieka, oraz uznaje, że w pierwszym roku istnienia opracowała ona ambitny program prac, obejmujący przegląd i utrzymywanie systemu procedur specjalnych, opracowanie i wdrożenie

uniwersalnego przeglądu okresowego, któremu podlegać będą wszystkie państwa, określenie metod pracy oraz wspieranie i ochronę praw człowieka, szczególnie tam, gdzie prawa te są łamane lub istnieje niebezpieczeństwo ich łamania; wyraża jednak ubolewanie z powodu nieskuteczności działań tejże Rady we właściwym reagowaniu na sytuacje kryzysowe związane z łamaniem praw człowieka na świecie, co jest związane z faktem, że liczne państwa członkowskie wykorzystują Radę jako forum nacisku politycznego, a nie jako narzędzie propagowania praw człowieka;

20. wzywa ministrów spraw zagranicznych państw członkowskich UE oraz prezydencje, by wykorzystywały swoje wpływy polityczne w działaniach na rzecz przezwyciężania trudności napotykanych przez nową Radę Praw Człowieka ONZ; stwierdza konieczność określenia jasnego politycznego programu działań państw członkowskich w tej Radzie; podkreśla, że Rada ta nie może dłużej być wykorzystywana jako forum rozgrywek politycznych między różnymi światowymi blokami geograficznymi i ideologicznymi; w związku z tym nalega, by ministrowie spraw zagranicznych państw członkowskich UE oraz prezydencje podjęły działania na rzecz kompromisu w Radzie Praw Człowieka ONZ w celu aktywniejszego zaangażowania społeczności międzynarodowej w pomoc w walce z poważnymi naruszeniami praw człowieka i zasad humanitarnych;
21. ponawia apel o zawarcie kompleksowego porozumienia w dziedzinie praw człowieka między stronami konfliktu na Sri Lance oraz o ułatwienie zawarcia takiego porozumienia przez skuteczną, niezależną międzynarodową misję obserwacyjną, która będzie miała nieograniczony dostęp do obszarów kontrolowanych zarówno przez rząd, jak i przez Tygrysy Wyzwolenia Tamilskiego Ilamu, zgodnie z zaleceniami specjalnego sprawozdawcy ONZ Philipa Alstona; jest zdania, że Unia Europejska jako współprzewodnicząca konferencji darczyńców w Tokio powinna odegrać główną rolę w opracowywaniu kompromisu dotyczącego propozycji przedstawionych w tej sprawie przez Radę Praw Człowieka ONZ;
22. uznaje potrzebę skuteczniejszego wykorzystywania znaczenia UE do propagowania istotnych kwestii w programie prac Rady Praw Człowieka, a także lepszego dostosowania działalności lobbingowej i pomocy potrzebującym;
23. przypomina Radzie o wyżej wspomnianej rezolucji z dnia 16 marca 2006 r., w której Rada z zadowoleniem przyjęła utworzenie Rady Praw Człowieka ONZ i zaapelowała do UE o odegranie pionierskiej roli w tej instytucji; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje utworzenie mechanizmu, którego celem jest organizowanie specjalnych sesji umożliwiających reagowanie na pilne sytuacje kryzysowe oraz przypadki naruszania praw człowieka; wyraża jednak zaniepokojenie w związku z wysokim już obecnie stopniem upolitycznienia nadzwyczajnych sesji Rady Praw Człowieka ONZ; wzywa do zachowania i ochrony niezależności „procedur specjalnych”; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie uniwersalnego mechanizmu przeglądów okresowych i w związku z tym wzywa do prowadzenia ocen w oparciu o zalecenia ze strony niezależnych mechanizmów ONZ; zachęca do zaangażowania w odpowiednich przypadkach niezależnego społeczeństwa obywatelskiego, uznaje wartość zaangażowania ofiar przypadków łamania praw człowieka w interaktywny dialog ze społecznością międzynarodową, zwłaszcza w przypadku osób, które nie mogą wyrażać swoich opinii we własnym kraju; wzywa państwa UE będące członkami Rady Praw Człowieka ONZ do wyjaśnienia stanowisk zajmowanych przy

głosowaniu nad wszystkimi rezolucjami;

24. podkreśla pozytywną rolę, jaką mogą odgrywać specjaliści sprawozdawcy w strukturach Rady Praw Człowieka ONZ, i wzywa do stałego wspierania tego rodzaju specjalnych procedur; uznaje jednak, że aby działania specjalnych sprawozdawców mogły być skuteczne, konieczne jest właściwe ich finansowanie oraz zapewnienie odpowiedniego personelu; podkreśla konieczność zachowania ich niezależności;
25. wzywa państwa członkowskie, by w kontaktach dwustronnych z członkami Rady Praw Człowieka ONZ dążyły do pozytywnych ustaleń w jej programie prac; przyznaje, że Parlament i Unia Europejska winny kontynuować zawieranie sojuszy poza Genewą, ze szczególnym uwzględnieniem państw o znacznych wpływach; uważa, że przedstawiciele Parlamentu winni nadal regularnie uczestniczyć w posiedzeniach Rady Praw Człowieka ONZ;
26. wyraża rozczarowanie ograniczonym zakresem rezolucji Rady Praw Człowieka ONZ w sprawie sytuacji w Darfurze; jest zdania, że konflikt w Darfurze w coraz większym stopniu wpływa na stabilność regionu Środkowej Afryki i stanowi zagrożenie dla międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa; ubolewa z powodu faktu, że delegacja Rady Praw Człowieka ONZ nie mogła wjechać na terytorium Sudanu, ponieważ władze nie przyznały jej wiz; uważa, że natychmiastowe zatrzymanie eskalacji przemocy i ochrona ludności Darfuru muszą pozostać najwyższymi priorytetami dla społeczności międzynarodowej; uznaje również, że długotrwałe bezpieczeństwo można zagwarantować tylko poprzez polityczne rozwiązanie sporów w regionie; nalega, aby zarówno Rada, jak i Komisja podejmowały w Radzie Praw Człowieka ONZ działania mające na celu wypracowanie wszechstronnej strategii pokojowej, w którą zaangażowane będą wszystkie strony; nalega, aby Unia Europejska i jej państwa członkowskie bardziej skutecznie wykorzystywały swoją pozycję na szczeblu Rady Praw Człowieka ONZ oraz aby Rada Praw Człowieka ONZ przyjęła odpowiednie i solidne środki w celu położenia kresu katastrofie humanitarnej w Darfurze, zgodnie ze sprawozdaniem specjalnej misji Rady Praw Człowieka ONZ;
27. wyraża zaniepokojenie trudnościami napotykanymi przez państwa członkowskie UE na drodze do osiągnięcia porozumienia z Organizacją Konferencji Islamskiej w kwestii pewnej liczby rezolucji Rady Praw Człowieka ONZ; uważa, że główną barierą dla wydajnej współpracy jest nadal trwający i nierozwiązany konflikt izraelsko-palestyński;
28. wyraża zaniepokojenie skutkami dla ludności palestyńskiej decyzji UE o zawieszeniu bezpośredniej lub udzielanej za pośrednictwem Autonomii Palestyńskiej pomocy dla ludności, w wyniku niespełnienia przez autonomię uzasadnionych warunków; nalega również, by rozszerzono tymczasowy mechanizm międzynarodowy oraz dalej aktywnie poszukiwano zadowalającego kontekstu dla wznowienia pomocy bezpośredniej;
29. wyraża rozczarowanie brakiem jakichkolwiek pozytywnych wyników w sprawie uwolnienia pięciu bułgarskich pielęgniarek i palestyńskiego lekarza lub zapewnienia im sprawiedliwego procesu sądowego; osoby te były przetrzymywane i zostały skazane na śmierć przez reżim libijski za celowe zarażanie dzieci wirusem HIV na podstawie zeznań uzyskanych w drodze brutalnych tortur fizycznych; zauważa, że pomimo wysiłków Komisji zmierzających do rozwiązania problemu na drodze dialogu politycznego oraz

zaoferowania zarażonym dzieciom leczenia, reżim libijski zachowuje arogancki stosunek do sprawy i nadal wydaje w mediach prowokacyjne oświadczenia; w związku z tym nalega, by Komisja zrewidowała narzędzia polityczne stosowane wobec Libii, by znaleźć skuteczniejszy sposób szybkiego rozwiązania tej sprawy oraz zakończenia ośmioletnich cierpień i rażącego łamania praw człowieka;

30. zachęca państwa UE będące członkami Rady Praw Człowieka ONZ do zbadania możliwości bardziej wydajnego wykorzystywania dostępnego im czasu wystąpień;
31. wyraża niepokój w związku z faktem, iż pomimo zwiększenia liczby posiedzeń grupy roboczej ds. poszanowania praw człowieka (COHOM) pod egidą Rady osiągnięcie celów UE na szczeblu Rady Praw Człowieka ONZ wymaga większego nakładu czasu i środków; wzywa państwa członkowskie oraz Komisję do zwiększenia liczby personelu w Genewie;
32. wzywa państwa członkowskie do niepopierania kandydatur krajów, w których dochodzi do poważnego i systematycznego łamania praw człowieka i zasad demokracji, na odpowiedzialne stanowiska na forach międzynarodowych; wzywa państwa członkowskie do rozpoczęcia negocjacji z wpływowymi państwami o podobnych poglądach w celu zablokowania wyboru tych krajów na takie stanowiska; popiera apel, by od wszystkich kandydujących państw wymagać udziału w specjalnych procedurach i innych mechanizmach wprowadzonych przez Radę Praw Człowieka ONZ; w tym kontekście ponownie wzywa państwa członkowskie do wyrażenia poparcia dla utworzenia kryteriów członkostwa łączących wstąpienie do Rady Praw Człowieka ONZ ze zobowiązaniem do wydania stałego zezwolenia na stosowanie mechanizmów ONZ;
33. zachęca Radę do stosowania ukierunkowanych sankcji, na wzór tych, które zastosowano po raz pierwszy w stosunku do Białorusi, aby karać osoby szczególnie odpowiedzialne za łamanie praw człowieka w innych krajach;
34. ponownie zwraca się do Rady o wyjaśnienie, jak mogło dojść do wyboru Białorusi do rady administracyjnej Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) w czerwcu 2005 r., skoro stałymi członkami rady administracyjnej są cztery duże państwa UE; zwraca się do Rady o wyjaśnienie, jakie działania dyplomatyczne prowadziła, zanim doszło do tego wyboru, i czy rozważała wniesienie sprzeciwu wobec członkostwa Białorusi;
35. odnotowuje z zaniepokojeniem sprawozdanie grupy ekspertów OZN z października 2006 r., w którym stwierdzono, że diamenty z Wybrzeża Kości Słoniowej służące do finansowania konfliktów zbrojnych przenikają do legalnego obrotu diamentami przez terytorium Ghany, będącej uczestniczką procesu Kimberley; wzywa Komisję, by wykorzystwała przewodnicząctwo procesu Kimberley w 2007 r. do wzmocnienia mechanizmów blokujących przepływ takich diamentów; zaleca Komisji podjęcie działań na rzecz kompromisu wymagającego od wszystkich sektorów handlu diamentami wprowadzenia systemów śledzenia drogi diamentów z kopalni do sprzedawcy detalicznego, prowadzenia odpowiedzialnej i przejrzystej polityki z gwarancjami zweryfikowanymi przez niezależnych audytorów oraz poprawienia dokładności statystyk handlu diamentami nieoszlifowanymi, by możliwe było dostatecznie szybkie opracowanie skutecznych analiz umożliwiających wykrycie handlu diamentami służących do finansowania konfliktów zbrojnych;

36. zwraca się do Rady i do Komisji o poparcie podpisanej przez 46 krajów deklaracji z Oslo z dnia 23 lutego 2007 r., której celem jest zawarcie do 2008 r. międzynarodowego traktatu w sprawie zakazu produkcji, stosowania, przekazywania i przechowywania bomb kasetowych, zgodnie z zasadami międzynarodowego prawa humanitarnego; zwraca się do Rady i do Komisji o działania na szczeblu Unii Europejskiej zmierzające do tego, by inne państwa członkowskie poszły za przykładem Austrii i Belgii, które zakazały stosowania bomb kasetowych, oraz na szczeblu międzynarodowym, by kraje, które jeszcze tego nie uczyniły, podpisały deklarację z Oslo;
37. wzywa Radę i Komisję do dalszych energicznych starań o powszechną ratyfikację statutu rzymskiego i o przyjęcie niezbędnych krajowych przepisów wykonawczych zgodnie ze wspólnym stanowiskiem Rady 2003/444/WPZiB z dnia 16 czerwca 2003 r. dotyczącym Międzynarodowego Trybunału Karnego¹ oraz planu działań; przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Czad przyjął niedawno statut rzymski, w wyniku czego z dniem 1 stycznia 2007 r. łączna liczba państw stron wzrosła do 104; wzywa Republikę Czeską jako jedyne państwa członkowskie UE, które do tej pory nie ratyfikowało statutu rzymskiego, do jego bezzwłocznego przyjęcia; w tym samym duchu wzywa Radę i Komisję, by zachęcały państwa trzecie do wspierania mechanizmów sprawiedliwości przejściowej na ich terytoriach, jako kroku w kierunku oddania sprawiedliwości ofiarom przypadków poważnego łamania praw człowieka;
38. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że odniesienia do Międzynarodowego Trybunału Karnego włączono do kilku nowych europejskich planów działań na rzecz sąsiedztwa (dotyczących Egiptu, Jordanii, Mołdowy, Armenii, Azerbejdżanu, Gruzji, Libanu i Ukrainy) i że są one przedmiotem negocjacji w przypadku kolejnych nowych planów działań oraz porozumień o partnerstwie i współpracy z kilkoma krajami; w pełni popiera finansowanie przez Komisję – za pośrednictwem europejskiej inicjatywy na rzecz demokracji i praw człowieka – między innymi prac organizacji Koalicja dla Międzynarodowego Trybunału Karnego, Nie ma Pokoju bez Sprawiedliwości, Międzynarodowa Federacja Praw Człowieka oraz Parlamentarzyści na rzecz Działań Globalnych, dążących do ratyfikacji i wdrożenia statutu rzymskiego;
39. uznaje znaczenie, jakie z globalnego punktu widzenia miałyby ratyfikacja statutu rzymskiego przez USA; ponownie wzywa Radę i Komisję, by sięgały po wszelkie dostępne metody zachęcania USA do podpisania i ratyfikowania statutu rzymskiego oraz by wyraziły stanowczą dezaprobatę dla wysiłków USA zmierzających do aktywnego przeciwdziałania ratyfikacji statutu przez inne kraje oraz oferowania krajom trzecim porozumień równoległych, takich jak traktaty dwustronne o wyłączeniu;
40. wzywa wszystkie państwa członkowskie do pełnej współpracy z międzynarodowym wymiarem sprawiedliwości w sprawach karnych, zwłaszcza poprzez wydawanie zbiegów wymiarowi sprawiedliwości;
41. wzywa wszystkie państwa członkowskie do aktywnego udziału w pracach organów międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości powoływanych ad hoc, zwłaszcza w tych, które są finansowane z dobrowolnych składek;

¹ Dz.U. L 150 z 18.6.2003, str. 67.

42. podkreśla, że wspomniane wyżej przejściowe organy sprawiedliwości nie powinny nigdy odchodzić od zasad poszanowania praw człowieka i państwa prawa jako jedynych metod oddania sprawiedliwości ofiarom i przerwania bezkarności w najpoważniejszych przypadkach łamania praw człowieka;

Wykonywanie wytycznych UE w dziedzinie praw człowieka

43. pozytywnie ocenia obecne starania o wdrażanie metod i priorytetów politycznych określonych w pięciu zbiorach wytycznych UE dotyczących praw człowieka oraz o przedstawianie oceny wpływu każdego z tych zbiorów, obejmującej analizę skuteczności wywoływania zmian w państwach trzecich; wyraża zaniepokojenie częstymi doniesieniami, według których ambasady państw członkowskich UE w państwach trzecich oraz misje UE mają nikłą wiedzę lub nie mają żadnej wiedzy na temat tych wytycznych;

44. zwraca się do Komisji o zapewnienie dostatecznego uświadomienia wszystkich jej pracowników, zwłaszcza zaangażowanych w politykę na rzecz rozwoju, na temat wytycznych dotyczących prawa człowieka; uznaje potrzebę większej przejrzystości w kwestii sposobu wykonywania poszczególnych wytycznych, w tym informacji zwrotnej o przypadkach indywidualnych i informacji o działaniach podejmowanych przez organizacje pozarządowe; wzywa do prowadzenia z udziałem Parlamentu regularnych i przejrzystych ocen wdrażania wytycznych UE, by umożliwić mu odgrywanie aktywnej roli w zakresie odpowiedzialności;

45. pochwała prezydencję niemiecką za zobowiązanie się do opracowania wytycznych UE w dziedzinie praw człowieka w odniesieniu do praw dziecka; zachęca do konsultowania z Parlamentem, Komisją i społeczeństwem obywatelskim szczegółów dotyczących tych wytycznych, a w razie potrzeby do koordynacji prac z przyszłą prezydencją portugalską w celu dokończenia wprowadzania wytycznych, które powinny zmierzać do skutecznego zniesienia pracy dzieci, koncentrując się głównie na ich nauce i edukacji, co stanowi jeden z milenijnych celów rozwoju;

46. zauważa w wytycznych UE niejednakowe podejście do różnych krajów oraz niejednakowe okoliczności, w jakich wymagane są indywidualne plany wdrażania wytycznych;

47. zwraca uwagę na odpowiedzialność specjalnych przedstawicieli i misji zagranicznych UE w propagowaniu wytycznych UE; zachęca do bardziej proaktywnego podejścia do propagowania wytycznych na wszystkich szczeblach; podkreśla problem zasobów i personelu misji UE w państwach trzecich w odniesieniu do świadomości, monitorowania i wdrażania wytycznych; zachęca reprezentacje państw członkowskich w krajach trzecich oraz delegacje Komisji do skutecznego koordynowania i wspólnego wykorzystywania struktur i personelu, tak aby utworzyć prawdziwe „ambasady Unii Europejskiej” na świecie, a przez to podjąć odpowiedzialność w dziedzinie praw człowieka;

Kara śmierci

48. nalega, by prezydencje utrzymywały podejście polegające na propagowaniu zniesienia

kary śmierci poprzez priorytetowe potraktowanie określonych krajów, w których występują perspektywy na pozytywne zmiany polityczne;

49. zachęca prezydencje do ujawnienia, na których krajach zamierzają się skupić w kontekście wytycznych UE w sprawie kary śmierci w ramach tzw. kampanii „krajów na zakręcie” skierowanej do państw o nieustalonym podejściu do kary śmierci; zachęca Radę i Komisję, aby starały się zdobyć możliwie jak największe poparcie dla obecnej inicjatywy Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych na rzecz powszechnego moratorium na wykonywanie kary śmierci w celu jej zupełnego zniesienia, w tym również jej orzekania; nalega, by Rada dokonała aktualizacji wytycznych, pochodzących z 1998 r., by uwzględnić w nich nowe opracowane od tej pory elementy i strategie;
50. sugeruje, by Rada dokonała przeglądu wytycznych i by przegląd ten dał UE możliwość interwencji w indywidualnych, szczególnie niepokojących przypadkach, nieobjętych minimalnymi standardami ONZ zapisanymi w wytycznych;
51. wzywa prezydencję, by zachęcała kraje, które jeszcze nie podpisały i nie ratyfikowały drugiego protokołu dodatkowego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych (ICCPR), oraz te państwa członkowskie, które jeszcze nie podpisały protokołu nr 13 w sprawie kary śmierci do Europejskiej konwencji praw człowieka¹, do podpisania tych dokumentów; przyznaje, że wdrożenie wytycznych w sprawie kary śmierci mogłoby być spójniejsze, gdyby państwa członkowskie podpisały i ratyfikowały wspomniane protokoły i konwencje;
52. przyjmuje z zadowoleniem zorganizowanie w dniach 1-3 lutego 2007 r. w Paryżu trzeciego światowego kongresu przeciwko karze śmierci i przyłącza się do deklaracji końcowej; zamierza kontynuować działania kongresu, zwłaszcza poprzez rozwijanie parlamentarnych aspektów światowej kampanii przeciwko karze śmierci, podnoszenie tej kwestii na forum delegacji międzyparlamentarnych i uczestniczenie we wspólnych zgromadzeniach parlamentarnych; wzywa Radę i Komisję, aby wykorzystywały każdą nadarżającą się okazję do wspierania powoływania regionalnych koalicji na rzecz zniesienia kary śmierci, ze szczególnym uwzględnieniem krajów arabskich;
53. przyjmuje z zadowoleniem skoordynowaną publiczną reakcję przedstawicieli UE w Peru na propozycję rozszerzenia stosowania kary śmierci w tym kraju, z naruszeniem peruwiańskiej konstytucji i Amerykańskiej konwencji praw człowieka, widząc w niej dobry przykład zastosowania wytycznych UE w sprawie kary śmierci;
54. wyraża uznanie dla skoordynowanych i skutecznych działań – zarówno publicznych, jak i dyplomatycznych – Parlamentu Europejskiego, Komisji, zainteresowanych państw członkowskich oraz organizacji pozarządowych, które doprowadziły do podjęcia przez prezydenta Pakistanu suwerennej decyzji o zmianie wyroku skazującego na śmierć i ostatecznym uwolnieniu Mirzy Tahira Hussaina, obywatela brytyjskiego, który spędził 18 lat w celi śmierci w Pakistanie; wzywa UE, aby w dalszym ciągu zajmowała się indywidualnymi przypadkami zgodnie z wytycznymi w sprawie kary śmierci, oraz zaleca

¹ Według stanu na dzień 7 lutego 2007 r. Francja, Włochy, Łotwa, Polska i Hiszpania podpisały, ale nie ratyfikowały Protokołu nr 13 do Europejskiej konwencji praw człowieka, w sprawie całkowitego zniesienia kary śmierci.

Radzie i Komisji, aby skutecznie wykorzystywały wymiar parlamentarny w tej kwestii, zwłaszcza przydatne interwencje podejmowane w porę przez delegacje międzyparlamentarne;

Tortury i inne okrutne, niehumanitarne lub poniżające traktowanie

55. przyjmuje z zadowoleniem wejście w życie w dniu 22 czerwca 2006 r. protokołu dodatkowego do Konwencji przeciwko torturom (OPCAT); zauważa, że jak dotąd tylko 19 państw członkowskich UE podpisało, a tylko 9 ratyfikowało protokół¹; nalega, by wszystkie państwa członkowskie UE, które dotąd nie podpisały i nie ratyfikowały OPCAT, zrobiły to w nadchodzącym roku;
56. z zadowoleniem przyjmuje opracowanie międzynarodowej Konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonymi zaginięciami, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne ONZ dnia 20 grudnia 2006 r. i otwartej do podpisu 6 lutego 2007 r.; wzywa wszystkie państwa członkowskie do natychmiastowego podpisania i ratyfikowania tej konwencji;
57. zaleca, by UE w dalszym ciągu podnosiła kwestie indywidualnych przypadków tortur w ramach wytycznych w sprawie tortur, tak jak robi to w odniesieniu do przypadków kary śmierci w ramach wytycznych dotyczących kary śmierci;
58. aprobuje decyzję Rady o ujawnieniu niektórych zabiegów dyplomatycznych i uznaje to za krok w stronę większej przejrzystości; zwraca się do Rady i Komisji o szczególne uwzględnienie wniosków i zaleceń zawartych w opracowaniu Parlamentu na temat wdrażania wytycznych UE w sprawie tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego i poniżającego traktowania lub karania;
59. podkreśla, że chociaż wytyczne zostały przyjęte już w 2001 r., to w odniesieniu do faktycznych przypadków tortur tylko w minimalnym stopniu stosuje się dialog polityczny, oświadczenia i zabiegi dyplomatyczne; zachęca przyszłe prezydencje do przeprowadzania analizy, oceny i planowania wytycznych w sprawie tortur; wzywa Radę, by w przyszłej ocenie wytycznych uwzględniła zalecenia zawarte w analizie zleconej przez podkomisję Parlamentu; zachęca UE do rozszerzenia zakresu wdrażania, zwłaszcza poprzez opracowanie procedury ujawniania i działania w przypadkach indywidualnych w wybranych krajach;
60. zaleca prezydencji niemieckiej i portugalskiej kontynuowanie w odpowiednich przypadkach szeregu zabiegów dyplomatycznych w kwestii tortur; podkreśla jednak, że same kroki dyplomatyczne nie wystarczą i że należy konsekwentnie i w oparciu o gruntowną analizę lokalnej sytuacji prowadzić inne uzupełniające działania, na przykład zacieśniając stosunki z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego zajmującymi się kwestią tortur i maltretowania w poszukiwaniu skutecznych sposobów zajmowania się indywidualnymi przypadkami tortur i maltretowania jako uzupełnienia działań znanych obrońców praw człowieka i z myślą o zapewnieniu spójności i ciągłości działań misji UE

¹ Podpisały, ale jeszcze nie ratyfikowały (stan na styczeń 2007 r.): Austria (2003), Belgia (2005), Cypr (2004), Finlandia (2003), Francja (2005), Niemcy (2006), Włochy (2003), Luksemburg (2005), Holandia (2005), Portugalia (2006) oraz Rumunia (2007). Podpisały i ratyfikowały: Republika Czeska, Dania, Polska, Hiszpania, Szwecja, Zjednoczone Królestwo, Malta, Estonia i Słowenia. Dotąd nie podpisały ani nie ratyfikowały OPCAT: Grecja, Węgry, Irlandia, Łotwa, Litwa i Słowacja

mających zwalczać stosowanie tortur i maltretowanie w państwach trzecich;

61. podkreśla, że regularny udział prezydencji lub sekretariatu Rady w pracach odpowiednich komisji ONZ oraz dalsza współpraca z Radą Europy i z jej komisją ds. zapobiegania torturom może przynieść znaczny i użyteczny wkład w podejmowanie decyzji dotyczących działań dyplomatycznych wobec niektórych krajów;
62. nalega, by Rada i Komisja dalej prowadziły zabiegi dyplomatyczne wobec wszystkich międzynarodowych partnerów UE na rzecz ratyfikacji międzynarodowych konwencji wprowadzających zakaz stosowania tortur i maltretowania oraz przepisów dotyczących rehabilitacji osób, które przeżyły tortury; wzywa UE do wysoce priorytetowego traktowania – w ramach polityki praw człowieka – walki ze stosowaniem tortur i maltretowaniem, szczególnie poprzez intensyfikację wdrażania wytycznych UE i wszelkich innych narzędzi UE, jak na przykład europejska inicjatywa na rzecz demokracji i praw człowieka, oraz poprzez powstrzymywanie państw członkowskich UE od sięgania po gwarancje dyplomatyczne w kontaktach z państwami trzecimi, w których istnieje realne niebezpieczeństwo tortur lub maltretowania;
63. potwierdza, że okaleczanie kobiecych narządów płciowych stanowi pogwałcenie prawa człowieka do integralności fizycznej, oraz wyraża zaniepokojenie próbami zaliczania tego rodzaju aktów okaleczania do zwykłych praktyk medycznych;

Dzieci w konfliktach zbrojnych

64. przyjmuje z zadowoleniem mianowanie w kwietniu 2006 r. specjalnego przedstawiciela Sekretarza Generalnego ONZ ds. dzieci w konfliktach zbrojnych, którego mandat obejmuje określenie strategii namacalnej ochrony dzieci w konfliktach zbrojnych i pełne wdrożenie międzynarodowych standardów i norm ochrony dzieci;
65. przyjmuje z zadowoleniem zorganizowaną wspólnie przez francuskiego ministra spraw zagranicznych i UNICEF w lutym 2007 r. konferencję pt. „Uwolnijmy dzieci od wojny” oraz przyjęcie „zasad paryskich” i wytycznych w sprawie dzieci w siłach lub oddziałach zbrojnych, uznając je za ważny element motywowania wspólnoty międzynarodowej do wspierania ochrony, zwiększania świadomości i umieszczania kwestii dzieci w konfliktach zbrojnych w centrum działań na rzecz utrzymywania i budowania pokoju;
66. zwraca się do wszystkich państw członkowskich o ratyfikowanie protokołów dodatkowych do Konwencji o prawach dziecka;
67. przyjmuje z zadowoleniem strategię wdrażania (IS) przyjętą w kwietniu 2006 r. przez prezydencję austriacką, która określa specjalne zalecenia dotyczące działań, oraz zawarte w niej wskazówki, że kwestie praw człowieka należy regularnie uwzględniać na wczesnych etapach planowania operacji WPBiO; wyraża uznanie dla wysiłków prezydencji fińskiej na rzecz wprowadzenia w życie IS; ubolewa, że potencjał dostępnych UE narzędzi politycznych (jak na przykład zabiegi dyplomatyczne i dialog polityczny) nie był w pełni wykorzystywany od czasu przyjęcia wytycznych w 2003 r.;
68. podkreśla znaczenie dalszego koncentrowania się na wytycznych jako uzupełnieniu IS, ponieważ wytyczne mają bardziej całościowy charakter; ubolewa, że fińska prezydencja

podjęła niewiele zabiegów dyplomatycznych i innych kroków dotyczących dzieci w konfliktach zbrojnych oraz niewdrożenia IS; nalega, by monitorując kwestie dotyczące dzieci w konfliktach zbrojnych i przygotowując sprawozdania na ten temat, UE utrzymywała wysokie standardy jakości i szczegółowości; wzywa Komisję i Wysokiego Przedstawiciela ds. WPZiB do zagwarantowania, że przyszłe prezydencje będą w pełni zaznajomione z IS;

69. zwraca się do Komisji i Rady o sporządzenie listy pytań do szefów misji, mających pomóc im w sporządzaniu regularnych sprawozdań; wzywa Komisję i Radę do sporządzenia listy kryteriów pozwalających na określenie, czy dany kraj jest „priorytetowy”, oraz do częstszego konsultowania się z zainteresowanymi stronami w celu uzyskania ich opinii; nalega, by Komisja i Rada sporządziły dokument zawierający propozycje sposobów wdrażania rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr S/RES/1612 (2005), jak zasugerowano w zaleceniach IS;
70. wzywa Komisję do lepszego odzwierciedlania celów wytycznych poprzez włączanie problematyki dzieci w konfliktach zbrojnych do wszystkich dziedzin, w tym również do współpracy na rzecz rozwoju;
71. przyjmuje z zadowoleniem zaproszenie do składania wniosków wydane przez Komisję na początku 2006 r. z myślą o wyselekcjonowaniu i sfinansowaniu projektów dotyczących zwalczania handlu kobietami i dziećmi oraz ochrony praw grup najbardziej zagrożonych w konfliktach zbrojnych, szczególnie praw dzieci;
72. z zadowoleniem odnosi się również do przyjęcia w grudniu 2006 r. koncepcji UW dotyczącej wspierania rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji, zawierającej istotne i systematyczne odniesienia do dzieci, oraz do wsparcia Wspólnoty (za pośrednictwem Europejskiego Biura Pomocy Humanitarnej ECHO) dla prowadzonego przez UNICEF przeglądu „zasad kapsztadzkich” dotyczących rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji dzieci;

Obrońcy praw człowieka

73. podkreśla, że pełne wdrożenie wytycznych UE dotyczących obrońców praw człowieka należy traktować priorytetowo i że w ślad za zaleceniami Rady przyjętymi w czerwcu 2006 r. po pierwszym, przeprowadzonym przez prezydentkę austriacką przeglądzie wdrożenia wytycznych powinny pójść konkretne działania; zachęca Radę do ułatwiania odpowiedniej kontynuacji zabiegów dyplomatycznych i do oceny wpływu działań podjętych w imieniu danych osób poprzez utworzenie centralnej bazy danych dotyczącej zabiegów dyplomatycznych UE;
74. podkreśla, że UE powinna zwiększyć poziom świadomości wszystkich podmiotów UE w Brukseli, w stolicach i na szczeblu misji na temat istnienia, intencji, treści i operacyjnego stosowania wytycznych; uznaje, że wewnętrzne budzenie świadomości powinno skupiać się na dążeniu do głębszego zrozumienia pracy obrońców praw człowieka; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zorganizowania warsztatów szkoleniowych na temat stosowania wytycznych, przeznaczonych dla organów regionalnych oraz pracowników przedstawicielstw, ambasad i konsulatów, z udziałem obrońców praw człowieka na wczesnych etapach organizacji, oraz do wymiany dobrych

praktyk w dziedzinie finansowego i niefinansowego wspierania obrońców praw człowieka; uważa, że pomysł wydawania wiz obrońcom praw człowieka, którzy znaleźli się w poważnym niebezpieczeństwie, jak zaleca Rada, należy uznać za ważny priorytet;

75. podkreśla znaczenie opracowania podręcznika wdrażania wytycznych dla obrońców praw człowieka w terenie; zachęca grupę roboczą Rady ds. praw człowieka (COHOM) do rozpowszechniania w oddziałach regionalnych oraz w ambasadach i przedstawicielstwach tłumaczeń wytycznych UE dotyczących praw człowieka na języki UE używane w komunikacji w państwach trzecich oraz na najważniejsze języki spoza UE; podkreśla, że misje UE powinny bardziej proaktywnie docierać do lokalnych obrońców praw człowieka;
76. wzywa Radę i Komisję do systematycznego podnoszenia kwestii sytuacji obrońców praw człowieka w każdym dialogu politycznym, w tym w rozmowach dwustronnych z państwami członkowskimi UE; wzywa Radę do systematycznego informowania Parlamentu o wdrażaniu wytycznych w terenie i do pełnego włączania go w proces ich oceny; przyjmuje z zadowoleniem fakt, że jednym z priorytetów europejskiej inicjatywy na rzecz demokracji i praw człowieka jest ochrona obrońców praw człowieka, która obejmuje natychmiastowe wprowadzenie przez UE środków ochronnych; przyjmuje z zadowoleniem również inicjatywę światowej kampanii UE na rzecz obrońców praw człowieka; odnotowuje sprawozdania i zalecenia specjalnego przedstawiciela ONZ ds. obrońców praw człowieka;

Wytyczne w sprawie dialogu na temat praw człowieka oraz uznanych konsultacji z państwami trzecimi

77. podkreśla, że globalna strategia Unii Europejskiej na rzecz promowania praw człowieka i demokracji nie może opierać się wyłącznie na stosunkach dwustronnych lub wielostronnych między państwami, lecz musi angażować i pozyskiwać w miarę możliwości niewchodzące w skład rządów, takie jak parlamentarzyści, naukowcy, intelektualiści, dziennikarze, obrońcy demokracji, działacze, liderzy organizacji pozarządowych oraz opinotwórcy;
78. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Rada sporządziła dokument zawierający przegląd rozmów i konsultacji dotyczących praw człowieka; zwraca się do Rady o uwzględnienie sprawozdania z inicjatywy własnej Parlamentu, którego wersja robocza jest właśnie opracowywana, w sprawie oceny rozmów i konsultacji z państwami trzecimi na temat praw człowieka; ubolewa w tym kontekście, że ocenę Rady uznano za poufną, i zwraca się do Rady o pozytywną odpowiedź na wniosek o opracowanie wraz z Parlamentem systemu, w którym wybrani posłowie do Parlamentu Europejskiego mogliby być informowani o działaniach tajnych; ponownie sugeruje, by wzorem dla tego systemu był system informowania wybranych posłów o tajnych materiałach dotyczących bezpieczeństwa i obrony; uważa, że ogólnie rzecz biorąc dialog na temat praw człowieka powinien zostać zaplanowany i przeprowadzony w sposób przejrzysty oraz że należy poszukiwać odpowiednich środków dla osiągnięcia tego celu;
79. podkreśla potrzebę znacznego nasilenia i poprawy dialogu na temat praw człowieka między UE a Chinami; przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Chiny podjęły decyzję o ponownym zbadaniu przez Sąd Najwyższy wszystkich wyroków kary śmierci, pozostaje

jednak zaniepokojony faktem, że Chiny wykonują nadal większość egzekucji, które mają miejsce na całym świecie; podkreśla, że sytuacja w zakresie praw człowieka w Chinach nadal jest bardzo niepokojąca; wzywa Radę do udzielenia Parlamentowi bardziej szczegółowych informacji na posiedzeniu publicznym po zakończeniu debaty; podkreśla znaczenie wracania w dialogu do kwestii podnoszonych już wcześniej; wspiera Komisję i Radę w bieżących refleksjach na temat sposobów poprawy dialogu; zauważa, że pomimo istotnych reform gospodarczych nadal występują obawy dotyczące praw politycznych i praw człowieka, między innymi w takich kwestiach, jak pozbawianie wolności za przekonania polityczne, obozy pracy przymusowej, wolność wypowiedzi i wolność wyznania, prawa mniejszości religijnych i etnicznych, zarzuty dotyczące nielegalnego pobierania organów do przeszczepów oraz system obozów Laogai; zauważa, że obawy te powinny zostać uwypuklone w czasie przygotowań do igrzysk olimpijskich w Pekinie; nalega, by UE zagwarantowała uzależnienie stosunków handlowych z Chinami od reform w dziedzinie praw człowieka, i w związku z tym wzywa Radę do przeprowadzenia kompleksowej oceny sytuacji w zakresie praw człowieka, zanim zostanie zawarte jakiegokolwiek nowe porozumienie ramowe o partnerstwie i współpracy; zwraca się do Rady i Komisji o podniesienie kwestii Tybetu i aktywne poparcie dla wznowienia rozmów między rządem Chin a wysłannikami Dalajlamy;

80. wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że prowadzony z Iranem dialog na temat praw człowieka został przerwany w 2004 r. z powodu braku współpracy ze strony Iranu; ubolewa, że zdaniem Rady nie nastąpił w tej materii żaden postęp; wzywa Iran do ponownego podjęcia dialogu oraz do wyznaczenia przy udziale UE punktów odniesienia pozwalających na dążenie do faktycznych postępów w tej dziedzinie; wzywa Komisję do wdrożenia wszelkich koniecznych działań w ramach europejskiej inicjatywy na rzecz demokracji i praw człowieka, do promowania kontaktów i współpracy z irańskim społeczeństwem obywatelskim oraz do dalszego wspierania demokracji i praw człowieka; wyraża głębokie zaniepokojenie pogorszeniem się sytuacji w zakresie praw człowieka w Iranie, wskazując zwłaszcza na nasilenie represji wobec obrońców praw człowieka; jednocześnie ubolewa, że Iran wciąż stosuje karę śmierci w warunkach stanowiących pogwałcenie norm międzynarodowych, potępia w szczególności egzekucje nieletnich przestępców; wzywa Radę do wyrażania zaniepokojenia sytuacją w zakresie praw człowieka w tym kraju we wszystkich kontaktach z rządem irańskim oraz do skoncentrowania wysiłków na ochronie obrońców praw człowieka, zwłaszcza kobiet, a także na przekonaniu Iranu, by niezwłocznie wprowadził moratorium na egzekucje jako pierwszy krok na drodze do zniesienia kary śmierci;
81. odnotowuje kontynuację konsultacji UE z Rosją na temat praw człowieka; wspiera Radę w dążeniu do celu, jakim jest przekształcenie tych konsultacji w otwarty i faktyczny dialog na temat praw człowieka między UE i Rosją, a także wzywa do włączenia w ten proces Parlamentu Europejskiego oraz europejskich i rosyjskich organizacji pozarządowych; ubolewa, że UE odnosi tylko ograniczone w dążeniu do zmian politycznych, co jest wynikiem podnoszenia trudnych kwestii, takich jak sytuacja w Czeczenii, bezkarność i kwestia niezawisłości wymiaru sprawiedliwości, traktowanie obrońców praw człowieka, niezależność mediów i wolność wypowiedzi, traktowanie mniejszości etnicznych, dyskryminacja ze względu na orientację seksualną, przestrzeganie zasad państwa prawa oraz ochrona praw człowieka w siłach zbrojnych i inne; wyraża zaniepokojenie faktem, że rosyjskie prawodawstwo ogranicza działalność organizacji

pozarządowych; ubolewa z powodu zagrożenia ciężącego nad dziennikarzami i obrońcami praw człowieka oraz jest zbulwersowany zamordowaniem Anny Politkowskiej; oczekuje, że Rosja będzie podejmować dalsze kroki w celu ochrony wolności wypowiedzi oraz bezpieczeństwa dziennikarzy i obrońców praw człowieka; w związku z tym uważa, że UE powinna priorytetowo traktować współpracę Rosji z mechanizmami ONZ związanymi z prawami człowieka oraz ratyfikację wszystkich właściwych konwencji dotyczących praw człowieka; wyraża zaniepokojenie zarzutami, zgodnie z którymi rosyjski rząd stoi za otruciem Aleksandra Litwinienki, zmarłego w listopadzie 2006 r. w Londynie; wyraża zaniepokojenie z powodu kolejnych zarzutów postawionych zatrzymanemu w 2003 r. byłemu szefowi Jukosu Michaiłowi Chodorkowskiemu oraz z powodu doniesień o traktowaniu go w więzieniu; wzywa Komisję i Radę do podnoszenia tego rodzaju przypadków w rozmowach z władzami rosyjskimi na najwyższym szczeblu oraz do zawarcia tych kwestii w nowym porozumieniu o partnerstwie i współpracy; wzywa Komisję do określenia bardziej wyraźnych zobowiązań i do ustanowienia skuteczniejszych mechanizmów kontrolnych jako uzupełnienie klauzuli dotyczącej praw człowieka, aby osiągnąć rzeczywistą poprawę sytuacji w zakresie praw człowieka;

82. z zadowoleniem przyjmuje dotychczasowe działania Rady i Komisji oraz Parlamentu Europejskiego w zakresie zwalczania łamania praw człowieka na Białorusi; podkreśla, że należy kontynuować tę politykę, zwracając szczególną uwagę na naruszanie swobody wypowiedzi i prawa do odbywania pokojowych zgromadzeń oraz zrzeszania się, jak również na naruszanie praw mniejszości narodowych; zwraca uwagę na konieczność wspierania represjonowanej opozycji politycznej;
83. nalega, by Komisja i Rada utworzyły podkomisje ds. praw człowieka i demokracji dla wszystkich krajów objętych polityką sąsiedztwa, jak to miało miejsce w przypadku Maroka i Jordanii, a obecnie jest rozważane w przypadku Egiptu, Tunezji i Libanu; ponownie domaga się włączenia Parlamentu w przygotowywanie ich posiedzeń oraz należytego informowania o ich rezultatach;
84. docenia próby nawiązania dialogu na temat praw człowieka z Uzbekistanem, zauważa jednak, że nie było to możliwe z powodu niezdolności Uzbekistanu do konstruktywnego podejścia do tego rodzaju dialogu; jest zdania, że nawiązanie dialogu z Uzbekistanem na temat praw człowieka nie powinno prowadzić do zniesienia sankcji nałożonych na ten kraj, jeżeli nie nastąpi poprawa w dziedzinie praw człowieka i demokracji; w związku z tym wzywa Radę do przeprowadzenia kompleksowej oceny sytuacji w zakresie praw człowieka przed podjęciem jakichkolwiek decyzji;
85. jest przekonany, że niedawne postępy w rozmowach sześciostronnych przyczynią się do powstania korzystniejszego klimatu politycznego, w którym możliwe będzie wznowienie dialogu na temat praw człowieka z Koreańską Republiką Ludowo-Demokratyczną; wzywa Komisję i Radę do stanowczego dążenia do tego celu w ramach kontaktów i negocjacji z KRLD;
86. odnotowuje prowadzone przez Komisję i Radę negocjacje dotyczące przygotowań Turcji do członkostwa w UE i napotkane w tej dziedzinie problemy; wyraża szczególne zaniepokojenie w związku z ograniczonymi postępami, jakie osiągnięto do tej pory, oraz koniecznością większego skoncentrowania się na kwestiach dotyczących praw człowieka

w Turcji, zwłaszcza w odniesieniu do wolności wzniania dla wszystkich wspólnot religijnych i pełnego korzystania przez nie z praw własności, ochrony mniejszości, swobody wypowiedzi i kwestii praw człowieka dla ludności pochodzenia kurdyjskiego mieszkającej w południowo-wschodniej części kraju; potępia tragiczny przypadek zamordowania dziennikarza Hrant'a Dinka w styczniu 2007 r., będący przykładem narastających nastrojów nacjonalistycznych w grupach tureckiego społeczeństwa, dostrzega jednak silne potępienie morderstwa w całym kraju, w tym również przez rząd, oraz szybkie zatrzymanie sprawców; zachęca rząd turecki do zmiany art. 301 tureckiego kodeksu karnego, który wyraźnie ogranicza wolność wypowiedzi w mediach;

87. zwraca się do Rady i Komisji, by zwłaszcza w sytuacjach pokonfliktowych, w tym w sytuacjach, w których gwałty na kobietach i dziewczynkach stosowane były jako broń wojenna oraz w których przemoc wobec kobiet wciąż jest szeroko rozpowszechniona, uwzględniły wysiłki krajów partnerskich zmierzające do zajęcia się przypadkami naruszeń praw człowieka w przeszłości jako dowód obecnego zaangażowania w kwestie praw człowieka;
88. podkreśla, że prowadząc dialog i konsultacje na temat praw człowieka, instytucje UE powinny podnosić wszystkie obawy związane z łamaniem praw człowieka i podstawowych wolności i/lub przypadkami dyskryminacji; podkreśla znaczenie dialogu i konsultacji tam, gdzie naruszenia te są powszechne i systematyczne, a także uznaje, że presja międzynarodowa może pomagać w zapobieganiu przyszłym naruszeniom;
89. zauważa z zaniepokojeniem, że udział Parlamentu w dialogu i konsultacjach na temat praw człowieka nie zawsze jest tak kompleksowy, jak powinien być, oraz zachęca Radę i Komisję do inicjowania dialogu przy zwiększonym udziale posłów do Parlamentu Europejskiego;

Ogólna kontrola działań Rady i Komisji, w tym działalności obu prezydencji

90. pochwala współpracę między prezydencją fińską i austriacką, mającą na celu zagwarantowanie spójnego podejścia do kwestii praw człowieka i demokracji; oczekuje, że prezydencja niemiecka, portugalska i słoweńska będą kontynuować proces współpracy;
91. popiera zdecydowane stanowisko Rady i Komisji wobec trwającego łamania praw człowieka i zasad demokracji w Birmie/Myanmarze oraz zaangażowanie UE na rzecz osiągnięcia głównych celów, a mianowicie utworzenia prawowitego, demokratycznie wybranego cywilnego rządu respektującego prawa człowieka wobec mieszkańców i przywracającego normalne stosunki ze wspólnotą międzynarodową; wzywa Komisję i Radę do wzmocnienia wspólnego stanowiska UE poprzez przyjęcie skuteczniejszych i ukierunkowanych sankcji w świetle faktu, że sytuacja w Birmie/Myanmarze nadal się pogarsza; zachęca Radę i Komisję, by w ramach wspólnego stanowiska w sprawie Birmy/Myanmaru działały bardziej aktywnie z krajami ASEAN i krajami graniczącymi, wzywając je do odpowiedzialnego wykorzystania ich wpływów w celu wywołania pozytywnych zmian; wzywa Radę Praw Człowieka ONZ do podjęcia proaktywnej inicjatywy, która mogłaby przyjąć formę specjalnej sesji poświęconej tej sprawie; zachęca Radę i Komisję do nakłonienia Chin, Indii i innych krajów, które nadal dostarczają juncie wojskowej broń i inne wsparcie, aby powstrzymały się od tych działań i dołączyły do wspólnoty międzynarodowej w jej wysiłkach zmierzających do zmian na lepsze

w Birmie/Myanmarze; dostrzega wysiłki podejmowane do tej pory na szczeblu Rady Bezpieczeństwa ONZ w odpowiedzi na nieustający kryzys humanitarny; wzywa Radę i Komisję, by dążyły do konsensusu z Chinami, Rosją i RPA w sprawie wiążącej rezolucji domagającej się poważnych rozmów trójstronnych między Radą Pokoju i Rozwoju Państwa, Narodową Ligą na rzecz Demokracji i mniejszościami etnicznymi oraz uwolnienia wszystkich więźniów politycznych, w tym Aung San Suu Kyi;

92. wyraża ubolewanie, że Rada i Komisja nie były w stanie podjąć żadnych zdecydowanych działań w celu przekonania rządu Etiopii do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia wszystkich wybranych posłów i innych więźniów politycznych oraz do wypełnienia obowiązków w odniesieniu do przestrzegania praw człowieka, zasad demokratycznych i państwa prawa; przypomina o szeregu rezolucji Parlamentu Europejskiego w sprawie Etiopii, przyjętych od czasu monitorowanych przez UE wyborów w Etiopii w 2005 r., a zwłaszcza o ostatniej z nich, przyjętej 16 listopada 2006 r.¹;
93. zwraca się do Rady i Komisji o zachęcanie i wspieranie rządu Senegal w jego wysiłkach na rzecz ułatwienia ekstradycji Hissène'a Habré do Belgii, gdzie ma odpowiedzieć przed sądem na zarzuty o poważne naruszenia praw człowieka;
94. dostrzega znaczące konsekwencje, jakie dla praw człowieka ma wojna trwająca w Iraku oraz złożony charakter obecnej niepewnej sytuacji politycznej; odnotowuje sprawozdania i rezolucje przyjęte przez Parlament w sprawie Iraku oraz zawarte w nich zalecenia; wzywa Radę i Komisję do stałego oceniania, w jaki sposób UE mogłaby odegrać bardziej konstruktywną rolę w doprowadzeniu do stabilizacji w Iraku; z ogromnym zdumieniem odnotowuje, że mimo katastrofalnej sytuacji i cierpień ludności irackiej i irackich uchodźców Biuro Pomocy Humanitarnej ECHO czasowo wstrzymało pomoc humanitarną dla Iraku;
95. wyraża uznanie dla Komisji za podniesienie rangi problemu handlu ludźmi w UE i nalega, by podjęto wszelkie niezbędne środki w celu zwalczania handlu ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi; wzywa Komisję, by nadal pociągała do odpowiedzialności państwa członkowskie, które nie wypełniają ustaleń konwencji i dyrektyw sprzeciwiających się handlowi ludźmi, w szczególności dyrektywy Rady 2004/81/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub wcześniej byli przedmiotem działań ułatwiających nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi organami²; podkreśla również, że w walce z handlem ludźmi należy przyjąć podejście oparte na prawach człowieka w odniesieniu do ofiar handlu ludźmi; wyraża uznanie dla prezydencji austriackiej, w szczególności za podjęcie licznych inicjatyw przeciwko handlowi ludźmi, w tym konferencji ekspertów UE w czerwcu 2006 r. poświęconej wdrożeniu planu UE w sprawie handlu ludźmi, oraz odnotowuje konkluzje i zalecenia podjęte w ciągu tego dwudniowego spotkania;
96. wyraża żal z powodu niezorganizowania przez prezydencję fińską czwartego posiedzenia sieci punktów kontaktowych UE w sprawie osób winnych ludobójstwa, zbrodni

¹ *Teksty przyjęte*, P6_TA(2006)0501.

² Dz.U. L 261 z 6.8.2004, str. 19.

przeciwko ludzkości i zbrodni wojennych, które jest trudną do przecenienia metodą wzmocnienia współpracy między państwami członkowskimi UE w zakresie prowadzenia dochodzeń i ścigania międzynarodowych zbrodni na szczeblu krajowym; zwraca uwagę na zobowiązanie zawarte w konkluzjach Rady w sprawie sieci UE, aby odbywać jedno posiedzenie w czasie trwania każdej prezydencji, oraz wzywa do skutecznej realizacji konkluzji przyjętych na poprzednich posiedzeniach sieci UE; zwraca się do wszystkich prezydencji o włączenie tej kwestii jako stałego punktu do swojego programu działań;

97. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji pt. „W kierunku strategii UE na rzecz praw dziecka” (COM(2006)0367); ma nadzieję, że dzięki temu Komisja zapewni solidną podstawę bardziej skutecznej i obszernej polityki zmierzającej do ochrony najbardziej podstawowych praw dziecka; dostrzega jednak z zaniepokojeniem, że na płaszczyźnie światowej poziom przestrzegania praw dzieci ulega pogorszeniu;
98. wyraża ubolewanie, że przemoc w Darfurze nadal pozostaje niepowstrzymana, a rząd Sudanu nie został pociągnięty do odpowiedzialności za powtarzające się niezastosowanie się do międzynarodowych żądań i brak ochrony swych obywateli przed przemocą, wyraża jednak zadowolenie z powodu niedawnych aktów oskarżenia wydanych przez Międzynarodowy Trybunał Karny; wyraża ubolewanie, że UE nie podjęła bardziej jednostronnych działań wobec kryzysu w Darfurze i nie próbowała przekonać rządu Sudanu do przyjęcia międzynarodowych sił pokojowych; podkreśla, że stały nacisk dyplomatyczny jest konieczny, by zademonstrować rządowi Sudanu, że po jego słownych zobowiązaniach muszą następować obszerne i nieprzerwane wysiłki zmierzające do powstrzymania przemocy w Darfurze oraz że wspólnota międzynarodowa nie zaakceptuje dalszego zaniedbywania przez Sudan jego zobowiązań i odpowiedzialności za chronienie swych obywateli; wzywa Radę do uzgodnienia planu konkretnych, ukierunkowanych sankcji, które zostaną nałożone na reżim w Chartumie w wyznaczonym terminie w przypadku niezastosowania się do żądań wspólnoty międzynarodowej; wzywa UE, aby wniosła swój wkład do międzynarodowych sił pokojowych (i wywarła nacisk na innych, aby również to uczynili), i do ustanowienia strefy zakazu lotów nad Darfurem oraz aby zadbała o zapewnienie Unii Afrykańskiej odpowiednich środków i pomocy w wypełnianiu jej mandatu; zwraca się do UE o dążenie wysłania do Czadu misji pokojowej ONZ, której głównym zadaniem byłaby ochrona ludności cywilnej; zwraca się do państw członkowskich, Rady i Komisji o przejęcie odpowiedzialności i zapewnienie skutecznej ochrony ludności Darfuru przed katastrofą humanitarną;
99. domaga się przyjęcia kodeksu postępowania w zakresie norm, jakich powinien przestrzegać personel wojskowy i cywilny w trakcie misji pokojowych i humanitarnych na obszarach konfliktów zbrojnych, włączenia doń sankcji za nieprzestrzeganie oczekiwanych wysokich norm postępowania, szczególnie w odniesieniu do jakiegokolwiek postaci przemocy o podłożu płciowym;
100. z zadowoleniem przyjmuje fakt wyznaczenia przez pięć państw członkowskich specjalnych ambasadorów ds. praw człowieka z zadaniem niesienia pomocy potrzebującym w krajach trzecich, w szczególności w zakresie praw człowieka, oraz odnotowuje bieżące działania w tej dziedzinie; zwraca się do pozostałych państw członkowskich o rozważenie podjęcia podobnych kroków;

101. domaga się od Komisji i Rady przedstawienia przeglądu krajów, które nie wystosowały stałego zaproszenia do wszystkich specjalnych mechanizmów, specjalnych sprawozdawców i specjalnych przedstawicieli ONZ;
102. z zadowoleniem przyjmuje wykorzystanie nowego instrumentu w postaci list UE dotyczących zatrzymanych/więźniów sumienia w odniesieniu do kilku krajów; ponownie zwraca się do Rady o sporządzenie list UE dotyczących zatrzymanych/więźniów sumienia w każdym kraju trzecim, wobec którego istnieją obawy co do poszanowania praw człowieka, oraz o przedstawianie odpowiedniej listy podczas każdego spotkania w ramach dialogu politycznego; zwraca się do Komisji, aby poinformowała Parlament o wszystkich istniejących listach;
103. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja i Rada ustaliły i okresowo uaktualniają listy „krajów zainteresowania” w związku ze szczególnymi kwestiami, mianowicie listy tzw. krajów „na zakręcie” w związku z karą śmierci, „krajów zainteresowania” z powodu stosowania tortur oraz krajów, w których sytuacja obrońców praw człowieka jest szczególnie niepokojąca;
104. wyraża zdziwienie, że sekretariat Rady do tej pory nie zastosował się do decyzji Rady ds. Ogólnych z dnia 12 grudnia 2005 r., która przyjęła przepis stanowiący, że uaktualnione broszury UE o prawach człowieka mają być udostępniane wszystkim instytucjom UE¹; oczekuje, że otrzyma bieżącą wersję broszur w możliwie najkrótszym terminie;
105. przyjmuje z zadowoleniem uznanie przez Radę, że niedawno przyjęta Międzynarodowa konwencja dotyczącej praw osób niepełnosprawnych rozszerzy możliwości UE zajmowania się sytuacją w zakresie wspierania i ochrony praw osób niepełnosprawnych poza Unią, i domaga się w kontekście tej nowej konwencji, aby UE w bardziej skuteczny sposób monitorowała sytuację w zakresie praw człowieka dla osób niepełnosprawnych w krajach trzecich z myślą o przedstawieniu do 2009-2010 r. sprawozdania na temat zasadniczych konkluzji;
106. nalega, aby wszystkie dotyczące praw człowieka rozmowy z krajami trzecimi, instrumenty, dokumenty oraz sprawozdania, w tym sprawozdania roczne, odnosiły się wyraźnie do spraw dyskryminacji, w tym do spraw mniejszości etnicznych, wolności wyznania, w tym praktyk dyskryminacyjnych wobec mniejszości religijnych, a także podnosiły wyraźnie kwestię ochrony i propagowania praw mniejszości etnicznych i narodowych, praw człowieka w odniesieniu do kobiet, praw dzieci, praw rdzennej ludności, osób niepełnosprawnych, w tym niepełnosprawnych umysłowo, a także osób wszystkich orientacji seksualnych, w stosownych przypadkach angażując w pełni ich organizacje zarówno w UE, jak i w krajach trzecich;
107. uważa, że aktywna polityka w zakresie praw człowieka nie może ograniczać się do przypadków najbardziej widocznych dla opinii publicznej; przypomina, że poważne przypadki łamania prawa zdarzają się na marginesie kontroli opinii publicznej, w zamkniętych placówkach dla dzieci, osób starszych i chorych oraz w więzieniach; podkreśla, że konieczne jest, by Unia Europejska zapewniła kontrolę ekspertów nad życiem

¹ Konkluzje Rady z 12 grudnia 2005 r., 15293/1/05 REV 1, załącznik, str. 14.

w tych placówkach;

108. zwraca się do Rady o ponowne rozpatrzenie procedury tworzenia listy grup terrorystycznych, a także rozważyła jasną metodę wykreślania grup z listy, jeśli zasłużą na usunięcie z niej (uwzględniając ich postawę, historię i działania);
109. uważa, że jasna, skuteczna i zharmonizowana wspólna polityka kontroli wywozu broni, mająca swoje podstawy w prawie obowiązującym kodeksie postępowania, może odgrywać decydującą rolę w zwalczaniu terroryzmu, zapobieganiu konfliktom, zapewnianiu regionalnej stabilizacji i propagowaniu praw człowieka, a także wzywa prezydencję UE, Radę, Komisję i państwa członkowskie do dalszego wsparcia dla międzynarodowego traktatu o handlu bronią;
110. podkreśla, że na tym etapie, gdy UE nie może zaoferować Białorusi pełnego uczestnictwa w polityce sąsiedztwa, powinna nadal dokładać wszelkich starań, by znaleźć odpowiednie sposoby zapobiegania dalszym aktom antydemokratycznym i naruszeniom praw człowieka w tym kraju, będącym bezpośrednim sąsiadem UE; dlatego wzywa Radę i Komisję do uważnego monitorowania sytuacji na Białorusi i do zwiększenia wsparcia działalności społeczeństwa obywatelskiego, organizacji pozarządowych i opozycji politycznej;

Program pomocy zewnętrznej opracowany przez Komisję

Europejski instrument na rzecz demokracji i praw człowieka

111. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w efekcie nalegań ze strony Parlamentu Komisja i Rada zgodziły się z opinią, iż w celu propagowania demokracji i praw człowieka na świecie potrzebny jest specjalny instrument finansowy (europejski instrument na rzecz demokracji i praw człowieka);
112. z zadowoleniem przyjmuje konsultacje przeprowadzone przez Komisję z organizacjami pozarządowymi i społeczeństwem obywatelskim w związku z wdrożeniem nowego europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka; wzywa do zachowania całkowitej przejrzystości sposobów wydawania pieniędzy oraz wyboru i oceny projektów realizowanych w ramach tego instrumentu;
113. z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia w ramach europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka nowego środka (jako jednego ze środków ad hoc wprowadzonych ostatnio przez ten instrument), który umożliwi zaspokojenie pilnych potrzeb w zakresie ochrony obrońców praw człowieka bez konieczności przeprowadzania procedury przetargowej; zwraca się do Komisji o szybkie i skuteczne wdrożenie tego nowego narzędzia;
114. zauważa, że środki instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka wykorzystane na finansowanie misji obserwatorów wyborów ze strony Unii Europejskiej wyniosły w 2006 r. 23% całości wykorzystanych funduszy instrumentu (35 176 103 euro) oraz że misje takie przeprowadzono w 13 krajach, w tym w Aceh, Fidżi i Demokratycznej Republice Konga;

115. zauważa, że znaczną część (49%) łącznych funduszy instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka przeznaczonych na projekty zakontraktowane w 2006 r. wydano na duże projekty tematyczne, a jedynie niewielki procent (24%) przeznaczono na mikroprojekty wdrażane przez przedstawicielstwa UE; oczekuje, że nowy instrument finansowy umożliwi Komisji finansowanie organizacji pozarządowych, które odgrywają kluczową rolę w promocji praw człowieka i demokracji w swoich krajach, lecz nie są prawnie uznane przez władze tych krajów;
116. pozostaje przekonany, że obciążenia administracyjne nakładane na organizacje społeczeństwa obywatelskiego jako beneficjentów finansowania trzeba ograniczyć, a zwiększyć elastyczność przyznawania środków poprzez zezwolenie na ponowne przydzielenie środków, przyznawanie mniejszych subsydiów dla organizacji szczebla podstawowego oraz finansowanie niezarejestrowanych organizacji pozarządowych;
117. zaleca Komisji opracowanie jasnych wytycznych pozwalających potencjalnym beneficjentom funduszy na zrozumienie celów i kryteriów kwalifikacji;

Programy pomocy ogólnie

118. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja zaczęła włączać kwestie związane z poszanowaniem praw człowieka, zasad demokratycznych, praworządności i dobrego zarządzania do głównego nurtu spotkań programowych oraz dokumentów podczas ustalania podstawy prawnej instrumentów, strategii krajowych, krajowych programów orientacyjnych, programów sektorowych, pojedynczych projektów i ocen;
z zadowoleniem przyjmuje fakt, że urzędnicy opracowujący projekty lub programy posiadają wytyczne dotyczące sposobu włączania tych kwestii do głównego nurtu;
119. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja (Biuro Współpracy EuropeAid) własnie zleca opracowanie na temat sposobów włączenia do swoich działań niektórych dziedzin dobrych rządów, takich jak demokratyzacja, propagowanie i ochrona praw człowieka, zwiększenie praworządności i lepsze wymierzanie sprawiedliwości, wzmocnienie pozycji społeczeństwa obywatelskiego, reforma administracji publicznej obejmująca działania antykorupcyjne, decentralizację i zarządzanie na szczeblu lokalnym; wspiera prace Komisji mające na celu uczynienie z tego opracowania praktycznego narzędzia, które zostanie wykorzystane do włączenia kwestii dobrych rządów do współpracy KE na rzecz rozwoju, z pożytkiem dla zarządzających programami na szczeblu przedstawicielstw i centrali oraz dla doradców zaangażowanych w projektowanie lub wdrażanie programów KE; oczekuje, że otrzyma opracowanie, gdy prace nad nim zostaną zakończone;
120. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja własnie opracowuje profile dobrych rządów dla wszystkich krajów AKP w kontekście 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju; wzywa jednak do większej przejrzystości w procesie opracowywania profili dobrych rządów w celu włączenia rzeczywistych i skutecznych konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi podmiotami, w tym partnerami z AKP i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego; wzywa Komisję, by włączyła do sekcji dotyczącej ładu społecznego wyniki prac rządów w kwestii zapewniania ogółowi ludności podstawowych świadczeń społecznych;

121. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że instrument współpracy gospodarczej i współpracy

na rzecz rozwoju podzielono na dwa instrumenty, oddzielając kraje rozwijające się od krajów uprzemysłowionych; pozostaje jednak zaniepokojony faktem, że jak się wydaje, żaden instrument nie obejmuje obecnie kwestii zapobiegania konfliktom;

Wdrażanie klauzul dotyczących praw człowieka i demokracji zawartych w umowach zewnętrznych

122. powołuje się na wspomnianą wyżej rezolucję z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie przyszłej polityki UE dotyczącej stosowania klauzul o prawach człowieka we wszystkich umowach zawieranych przez UE; zauważa w pierwszym rzędzie, że Komisja opracowała pewną liczbę środków mających na celu poprawę stosowania klauzuli, np. stopniowe rozszerzanie zakresu działania komisji praw człowieka na kolejne kraje trzeciej; podkreśla, że Rada nie udzieliła jeszcze konkretnej odpowiedzi na ww. rezolucję, preferując utrzymanie stosowania klauzuli w bardziej ogólnej polityce zagranicznej; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że od szefów delegacji Komisji do krajów trzecich wymaga się, aby w ramach swojego mandatu kładli większy nacisk na prawa człowieka; wyraża jednak zaniepokojenie z powodu niedawnej propozycji Komisji oferującej Indiom, w negocjacjach związanych z umową o wolnym handlu pomiędzy UE-Indiami, odstępstwo od zasady, że wszystkie umowy UE muszą zawierać klauzulę dotyczącą praw człowieka i demokracji; uważa, że takie posunięcie to krok wstecz i może stanowić niepokojący precedens dla przyszłych negocjacji w sprawie umów handlowych; domaga się w związku z tym, by Komisja i Rada przyjęły jasne stanowisko w sprawie szczegółowych wniosków zawartych w rezolucji z dnia 14 lutego 2006 r.; szczególnie podkreśla konieczność wprowadzenia systemu kontroli i okresowej oceny przestrzegania obowiązków związanych z prawami człowieka oraz stopniowego systemu kar za ich nieprzestrzeganie w celu zapewnienia prawidłowego wdrażania klauzuli o prawach człowieka i demokracji w umowach UE z krajami trzecimi;
123. odnotowuje fakt, że Komisja zamierza określić nowe środki poprawy wdrażania klauzuli demokratycznej, takich jak stopniowe rozszerzanie komisji zajmujących się prawami człowieka na większą liczbę państw trzecich lub wniosek do szefów przedstawicielstw UE na świecie o większy nacisk na prawa człowieka; zauważa jednak, że Komisja powinna przedstawić strategiczny plan polityczny wraz z konkretną inicjatywą legislacyjną na rzecz kompleksowej reformy klauzuli demokratycznej w kierunku wskazanym przez Parlament, gdyż chodzi o strategiczną problematykę ogólnego podejścia Unii Europejskiej do kwestii praw człowieka;
124. zwraca w szczególności uwagę Rady i Komisji na konieczność systematycznego włączania klauzuli dotyczącej praw człowieka do wszystkich sektorowych umów nowej generacji, takich jak umowy handlowe, tak aby dodatkowo wzmocnić wspieranie, ochronę i poszanowanie praw człowieka w celach tych umów;

Włączanie praw człowieka do głównego nurtu polityki

125. nadal popiera Radę w jej staraniach o włączenie praw człowieka i demokracji do głównego nurtu prac UE, w szczególności poprzez skupienie się na regularnym przeglądzie i wdrażaniu konkretnego zbioru wytycznych UE dotyczących praw człowieka;

126. zauważa, że liczne dziedziny polityki wewnętrznej, w szczególności polityka w dziedzinie azylu i imigracji oraz w dziedzinie zwalczania terroryzmu, mają silny wpływ na przestrzeganie praw człowieka w krajach trzecich; uważa, że należy poczynić większe wysiłki, aby zapewnić zgodność wymienionych dziedzin polityki wewnętrznej z prawami człowieka i z międzynarodowym prawem humanitarnym; zauważa, że zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka państwa europejskie nie mają w żadnym przypadku prawa wydalenia jakiejkolwiek osoby do państwa, w którym groziłyby jej tortury lub okrutne, niehumanitarne lub poniżające traktowanie;
127. wyraża zadowolenie, że Rada i Komisja podejmują starania o wzmocnienie spójności między polityką UE dotyczącą praw człowieka a innymi dziedzinami polityki międzynarodowej; uważa wzmocnienie tej spójności za niezwykle ważne dla realizacji wiarygodnej polityki UE w zakresie praw człowieka; uważa, że Europa musi w przyszłości mówić jednym głosem; aprobuje główny temat forum UE na temat praw człowieka (zorganizowanego przez prezydenturę fińską i Komisję w grudniu 2006 r. w Helsinkach), zatytułowany „Włączanie kwestii praw człowieka i demokracji do głównego nurtu polityki Unii Europejskiej”;
128. wzywa Komisję, aby nadal ściśle monitorowała przyznawanie preferencji w ramach systemu GSP+ krajom, w których występują poważne braki we wdrażaniu ośmiu konwencji MOP dotyczących podstawowych norm pracy, polegające na naruszaniu praw obywatelskich i politycznych lub na wykorzystywaniu pracy więźniów; zwraca się do Komisji o opracowanie kryteriów, na podstawie których preferencje GSP powinny być odbierane ze względu na naruszanie praw człowieka;
129. potępia bezwarunkowo wszystkie formy wyzysku dzieci, czy to w formie wykorzystywania seksualnego, w tym pornografii dziecięcej i turystyki seksualnej związanej z wykorzystywaniem dzieci, czy też pracy przymusowej i wszystkich rodzajów handlu ludźmi; zauważa z oburzeniem, że wykorzystywanie seksualne dzieci nie ulega rzeczywistemu zmniejszeniu, przede wszystkim w wyniku korzystania z internetu; postrzega to jako poważne przestępstwa kryminalne, które muszą być ścigane i karane;
130. wzywa Komisję do dalszego propagowania społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw europejskich i lokalnych; zwraca się do Rady, aby złożyła Parlamentowi sprawozdanie w przypadku otrzymania od specjalnego przedstawiciela ONZ ds. biznesu i praw człowieka informacji wyjaśniających normy odpowiedzialności przedsiębiorstw w zakresie praw człowieka odnoszące się do korporacji międzynarodowych oraz innych przedsiębiorstw;
131. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady ds. Ogólnych z dnia 13 listopada 2006 r. dotyczące równości płci i uwzględniania problematyki płci w zarządzaniu w sytuacjach kryzysowych;
132. uznaje, że polityka imigracyjna stała się głównym tematem agendy polityki wewnętrznej i zewnętrznej Unii Europejskiej oraz że Unia stara się w swoich dokumentach łączyć imigrację z rozwojem oraz gwarantować poszanowanie praw podstawowych nielegalnych imigrantów; podkreśla jednak, że praktyka w terenie jest sprzeczna z tymi dokumentami; wyraża w szczególności zaniepokojenie z powodu zawierania umów o readmisji nielegalnych imigrantów z krajami trzecimi, które nie

posiadają struktur prawnych i instytucjonalnych koniecznych do kierowania readmisją własnych obywateli i do zapewnienia ochrony ich praw; zwraca się do Rady i do Komisji o informowanie o postępach osiągniętych w tej dziedzinie od chwili opublikowania w 2005 r. pierwszego sprawozdania rocznego na temat wspomagania i oceny współpracy z krajami trzecimi w walce z nielegalną migracją; zaleca, aby Parlament Europejskiej brał udział w negocjacjach i zawieraniu umów o readmisji począwszy od ich fazy początkowej oraz podkreśla w skrócie, że polityka migracyjna musi być wspólna, a przede wszystkim mieć charakter prewencyjny, a nie represyjny;

133. ponownie podkreśla znaczenie polityki wewnętrznej UE propagującej przestrzeganie międzynarodowych przepisów dotyczących praw człowieka oraz konieczność stanowienia przez państwa członkowskie prawa zgodnego m.in. ze zobowiązaniami wynikającymi z konwencji genewskich, konwencją w sprawie zakazu stosowania tortur, konwencją w sprawie ludobójstwa oraz rzymskim statutem Międzynarodowego Trybunału Karnego; przyjmuje z zadowoleniem postępy poczynione w stosowaniu uniwersalnej jurysdykcji w niektórych państwach członkowskich; zachęca Radę, Komisję i państwa członkowskie, aby dążąc do większej spójności polityki wewnętrznej i zewnętrznej, włączyły walkę z bezkarnością w przypadku poważnych zbrodni międzynarodowych do rozwoju wspólnej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości UE;

Skuteczność interwencji Parlamentu Europejskiego w sprawach łamania praw człowieka

134. wyraża zadowolenie z powodu ważnej roli Parlamentu w sferze praw człowieka oraz gwarancji zobowiązań do poprawy sytuacji praw człowieka i demokracji na świecie poprzez kontrolę działań innych instytucji, a w szczególności poprzez przyznawanie nagrody im. Sacharowa;
135. zwraca się do Rady i Komisji, aby odnotowały opracowanie Wspólnego Centrum Uniwersytetów Europejskich na rzecz Praw Człowieka i Demokracji zatytułowane „Poza aktywizmem: wpływ rezolucji i innych działań Parlamentu Europejskiego w dziedzinie praw człowieka poza terytorium Unii Europejskiej”, ukończone w październiku 2006 r.;
136. wyraża zadowolenie z działalności podkomisji ds. praw człowieka w Komisji Spraw Zagranicznych, obejmującej składanie regularnych sprawozdań przez prezydencję, Komisję i osobistego przedstawiciela ds. praw człowieka, wymianę poglądów (zwłaszcza ze specjalnymi sprawozdawcami ONZ i niezależnymi ekspertami), liczne przesłuchania, zeznania i opracowania ekspertów; sugeruje, że wpływ jej prac można by zwiększyć poprzez stałe kontakty z innymi komisjami, jak na przykład Komisja Rozwoju, Komisja Handlu Międzynarodowego, Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, Komisja Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz Komisja Budżetowa;
137. zauważa, że podkomisja w dalszym ciągu zobowiązana jest do oceny wdrażania instrumentów UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji, ze szczególnym uwzględnieniem wytycznych UE w sprawie tortur, oraz do rozliczania Komisji i Rady z działań w tej dziedzinie, podejmowania trwałego dialogu z międzynarodowymi organizacjami w sprawach związanych z prawami człowieka, zapewnianie ekspertyz, a jednocześnie wkładu dotyczącego aspektów związanych z prawami człowieka i demokracją w odpowiedzi na sprawozdania Komisji Spraw Zagranicznych, do

sporządzania sprawozdań z własnej inicjatywy związanych z konkretnymi instrumentami z zakresu praw człowieka, do włączania kwestii dotyczących praw człowieka do działań poszczególnych organów Parlamentu (komisje i delegacje), do organizacji i przygotowania procedury przyznawania nagrody im. Sacharowa oraz zapewniania płaszczyzny do stałego dialogu z przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego;

138. podkreśla znaczenie ściślejszej współpracy z krajowymi parlamentarzystami w celu koordynowania monitoringu polityki w zakresie praw człowieka; uważa podkomisja ds. praw człowieka powinna poszukiwać kanałów komunikacji i organizować posiedzenia z analogicznymi komisjami z parlamentów krajowych państw członkowskich UE i z krajów trzecich;
139. wzywa podkomisję ds. praw człowieka, aby odegrała bardziej konstruktywną rolę w opracowaniu spójnych i przejrzystych kryteriów wyboru pilnych zagadnień w celu zapewnienia terminowości i maksymalnej skuteczności interwencji parlamentarnych; sugeruje reorganizację debat i głosowań nad pilnymi rezolucjami w sposób umożliwiający udział Rady;
140. zaleca pełne wdrożenie wytycznych dla delegacji parlamentarnych udających się do państw trzecich;
141. zaleca tłumaczenie rezolucji i innych kluczowych dokumentów dotyczących kwestii związanych z prawami człowieka na języki obowiązujące w państwach, do których dokumenty te się odnoszą;
142. wyraża zadowolenie z aktywnej roli podkomisji ds. praw człowieka, Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju i przewodniczącego Parlamentu w występowaniu w obronie osób cierpiących niesprawiedliwość na całym świecie, w szczególności poprzez przyznawanie nagrody im. Sacharowa; uważa, że Parlament powinien dążyć do tego, aby przyznanie nagrody nie oznaczało wyłącznie chwilowej sławy i aby lepiej spełniała związane z nią nadzieje, np. poprzez systematyczne kontakty z poprzednimi laureatami i stałe ich wspieranie; wyraża stanowisko, że Parlament Europejski powinien ułatwić utworzenie sieci laureatów nagrody im. Sacharowa obejmującej organizowanie regularnych spotkań w PE, mających na celu powiązanie laureatów nagrody im. Sacharowa z działaniami PE w dziedzinie praw człowieka; głęboko ubolewa z powodu odpowiedzi władz birmańskich i kubańskich na wniosek Parlamentu o zgodę na wysłanie delegacji w celu złożenia wizyty byłym laureatom nagrody im. Sacharowa;
143. zwraca się do podkomisji ds. praw człowieka o podniesienie rangi przesłuchań publicznych poprzez zwiększenie udziału posłów do PE oraz eksponowanie przesłuchań w środkach masowego przekazu; wzywa podkomisję do dalszego zapraszania na posiedzenia czołowych ekspertów oraz kluczowych osobistości, a także do rozważenia rozszerzenia zaproszeń na przedstawicieli krajów trzecich i szefów misji UE; zwraca się do podkomisji o wyciąganie praktycznych wniosków ze wszystkich posiedzeń i wymian poglądów, aby w ślad za zobowiązaniami i otrzymanymi informacjami oraz opracowanymi opcjami politycznymi szły konkretne działania;
144. z zadowoleniem przyjmuje rezolucje Parlamentu wzywające do zamknięcia ośrodka przetrzymywania w Zatoce Guantánamo, działania Parlamentu na rzecz poprawy

warunków tam panujących oraz wyrażane obawy dotyczące praw człowieka; wzywa Radę i Komisję do nakłonienia rządu Stanów Zjednoczonych do znalezienia mechanizmu ułatwiającego postawienie w stan oskarżenia lub uwolnienie więźniów, zgodnie z prawem międzynarodowym; wyraża obawę, że samo istnienie przetrzymywania w Zatoce Guantánamo nadal stanowi negatywny sygnał o sposobach zwalczania terroryzmu;

145. uważa, że możliwe jest zwiększenie skuteczności prac Parlamentu w dziedzinie praw człowieka i demokracji poprzez ustalenie działań priorytetowych, szczególnie poprzez skupienie się na kwestiach, w których możliwe jest osiągnięcie szerokiego konsensusu politycznego; uważa, że podkomisja powinna powołać małe grupy robocze w celu obserwacji wszystkich wytycznych dotyczących praw człowieka; uważa, że obecne uprawnienia formalne powinny być lepiej wykorzystywane do propagowania praw człowieka, w szczególności jeśli chodzi o uprawnienia budżetowe oraz prawo zatwierdzania;
146. sugeruje, że można lepiej połączyć różne dziedziny polityki w Parlamencie Europejskim poprzez prace komisji odpowiedzialnych za prawa człowieka, budżet i handel międzynarodowy, w taki sposób, by kwestie budżetowe i handlowe były w większym stopniu zintegrowane z formułowaniem obaw dotyczących praw człowieka, zakładających bardziej realistyczne założenia i lepiej dostosowanych do formalnych uprawnień Parlamentu Europejskiego;
147. wzywa Radę, by regularnie zapraszała posłów do udziału w posiedzeniach przygotowawczych i informacyjnych, takich jak posiedzenia organizowane z udziałem organizacji pozarządowych, oraz w spotkaniach informacyjnych dotyczących dialogu na temat praw człowieka z państwami trzecimi, a także podkomisjami ds. praw człowieka z krajów objętych europejską polityką sąsiedztwa;
148. uważa za priorytet kontynuację ścisłej współpracy z ONZ, w szczególności z Radą Praw Człowieka Narodów Zjednoczonych oraz przedstawicielami i organami Rady Europy; uważa również za istotne ważne nawiązanie ściślejszych stosunków roboczych ze Zgromadzeniem Parlamentarnym AKP-UE, Eurośródziemnomorskim Zgromadzeniem Parlamentarnym (APEM) oraz Europejsko-Latynoamerykańskim Zgromadzeniem Parlamentarnym (EUROLAT) w celu wymiany ekspertyz i nadania większej spójności działalności w dziedzinie praw człowieka i demokracji;
149. odnotowuje pracę Komisji tymczasowej do zbadania sprawy rzekomego wykorzystania krajów europejskich przez CIA do transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów oraz sprawozdanie przyjęte przez tę komisję 14 lutego 2007 r.; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki na rzecz gromadzenia informacji, zbadania zarzutów i ustalenia faktów w tej sprawie oraz podniesienia problemu wydawania w trybie nadzwyczajnym i wykorzystywania krajów UE przez samoloty CIA do transportu ofiar jako pogwałcenia praw człowieka i naruszenia prawa międzynarodowego; dostrzega zarówno krytyczne uwagi, jak i zalecenia skierowane do Rady, Sekretarza Generalnego-Wysokiego Przedstawiciela i państw członkowskich; odnotowuje rolę właściwych komisji w zapewnianiu, że w ślad za wspomnianym sprawozdaniem pójdą właściwe kroki polityczne; domaga się od UE i państw członkowskich podjęcia na wszystkich szczeblach wspólnych działań w celu potępienia praktyki wydawania w trybie nadzwyczajnym

obecnie i w przyszłości;

150. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję z dnia 1 lutego 2007 r. w sprawie sytuacji dotyczącej praw człowieka dalitów w Indiach¹;

Środki przewidziane na pracę w dziedzinie praw człowieka

151. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja nadaje obecnie większe znaczenie kwestii praw człowieka w mandacie szefów delegacji Komisji do krajów trzecich;

152. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w trwającym procesie odnawiania mandatów specjalnych przedstawicieli UE do wszystkich mandatów dodano odniesienie do praw człowieka;

153. opowiada się za tym, aby wszystkim specjalnym przedstawicielom mianowanym przez Radę zapewniono większe zasoby ludzkie do pracy w dziedzinie praw człowieka;

o

o o

154. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentowi państw członkowskich oraz państw kandydujących, Organizacji Narodów Zjednoczonych, Radzie Europy, OBWE, rządowi państw wymienionych w niniejszej rezolucji oraz biurom głównym pozarządowym organizacji praw człowieka mających siedziby w UE.

¹ *Teksty przyjęte*, P6_TA(2007)0016.

ZAŁĄCZNIK I

ANNEX I - INDIVIDUAL CASES RAISED BY THE EUROPEAN PARLIAMENT			
FOLLOW-UP OF CASES RAISED BY THE EUROPEAN PARLIAMENT BETWEEN 2000 AND APRIL 2006			
PEOPLE RELEASED			
Algeria	Ahmed Benaoum	Head of the Erraï Elarm press group, acquitted by a court in Oran on 19 June 2005.	
	Mohamed Benchicou	Editor of "Le Matin", he was sentenced to two years of imprisonment on 14 June 2004 for infringement of the law concerning exchange control and capital movements, while his newspaper went into compulsory liquidation in June 2004. He was released on 14 June 2006.	
Belarus	Paval Mazhejka	Journalists from the newspapers "Pahonia" and "Rabočy"; all sentenced to between 6 and 9 months in prison. Mr Mazhejka is currently working as a press officer for Mr Milinkevitch, laureate of the Sakharov Prize 2006.	
	Mikola Markievic		
	Viktar Ivaskievic		
	Valery Levonesky	Promoters of a demonstration on 1 May 2004, sentenced for defamation and insult of the president in a satirical leaflet.	The European Parliament called on the Belarussian authorities to immediately release them and all other imprisoned political opponents of the regime in its resolutions adopted on 16 September 2004 and on 10 March 2005.
Alexander Vacilyev			

Belarus (continued)	Mikhail Marynich	A prominent opposition activist, former Minister for External Economic Relations, Ambassador and presidential candidate in 2001, released on parole on 14 April 2006 after almost two years of imprisonment .	The European Parliament in its resolutions adopted on 10 March and on 16 February 2006 considered that he in fact was convicted for political reasons rather than for committing a crime.
Cambodia	Sam Rainsy	A politician, accused of libel and slander. The National Assembly overturned his immunity and he was convicted. He was pardoned by King Norodom on 5 February 2006 and returned to Cambodia on 10 February 2006.	In its resolution of 10 March 2005, the European Parliament focused on the case of three parliamentarians of the liberal Sam Rainsy Party, whose immunity was lifted on 3 February 2005 by the National Assembly of Cambodia. The European Parliament called upon the government of Cambodia for the immediate and unconditional release of Cheam Chany and re-imposition of the immunity of the members of the opposition parties.
	Cheam Channy	Member of the Sam Rainsy Party, he was stripped off his immunity and convicted. He was pardoned by King Norodom on 5 February 2006 and released on 6 February 2006.	
	Chea Poch	Member of the Sam Rainsy Party, stripped off his immunity and convicted. He returned home in August 2005; he is said to be hiding, but his true fate remains unknown.	
China	Mgr Francis An Shuxin	Auxiliary bishop of the diocese of Baoding, Hebei, aged 54; released in August 2006 after 10 years of arbitrary detention.	The European Parliament demanded in its resolution of 8 September 2005, the unconditional release of all Chinese catholics incarcerated because of their religious convictions, and the immediate cessation of all kinds of violence towards them. Francis An Shuxin was the only one released.
Cuba	Oscar Espinsa Chepe	Political prisoner, released on 30 November 2004.	The imprisonment of dissidents in Cuba gave special rise of concern to the European Parliament, which sharply denounced the ongoing breach of fundamental rights by the local regime, for instance in its resolution adopted on 17 November 2004.
	Paul Riveiro	Political prisoner, poet, released on 30 November 2004.	
	Edel Jose Garcia	Political prisoner, journalist, released on 30 November 2004.	

Indonesia/Aceh	Muhammad Nazar	Human rights activist, released in August 2005	
Iran	Leyla Mafi	Girl aged about 20, charged with acts contrary to chastity; released in February 2006.	
	Akbar Ganji	Journalist, sentenced to six years of imprisonment in July 2001, released on 17 March 2006.	Both President Borrell and the chair of the Delegation for Relations with Iran sent letters to the Ambassador of Iran concerning the situation of Ganji. During its visit to Teheran on 21-24 April 2005, the Bureau of the EP Delegation was not allowed to visit him. Akbar Ganji was released on 17 March 2006.
	Hanif Mazroi	Journalist, released on 11 November 2004.	In resolutions adopted on 28 October 2004 and on 13 January 2005 the European Parliament expressed its concerns on the fundamental rights of journalists in Iran.
	Rozbeh Ebrahimi	Journalist, released on 26 November 2004.	
	Hassan Yuseffi Eshkevari	Journalist, released in February 2005 after serving about two thirds of his prison sentence.	
	Saleh Kamrani	Iranian Azerbaijani lawyer and human rights defender, released on 18 September 2006.	With regard to the situation of Iranian minorities, the European Parliament adopted a resolution on 15 November 2006, in which the Iranian authorities were called upon to eliminate all forms of discrimination based on religious or ethnic grounds or against persons belonging to minorities.

	Masoud Bastani	Journalist, released on 22 January 2006.	In its resolution adopted on 15 November 2006, the European Parliament raised concerns regarding various human rights violations in Iran and among others called for the release of all imprisoned journalists and bloggers, including Masoud Bastani.
Iran (continued)	Omid Memariam	Blogger journalists. They were detained without being formally charged and their access to lawyers and to their family members was refused. They were arrested in a crackdown on news websites and spent several months in prison in 2004; later they were released on bail.	The European Parliament in resolutions adopted on 13 January 2005, on 28 October 2004 and on 12 February 2004 repeatedly expressed its concerns on the situation of fundamental rights of journalists in Iran. In its resolutions of 28 October 2004 and 13 January 2005 it demanded the Iranian Parliament to repeal all criminal provisions dealing with the peaceful expression of opinions and provisions affecting the press. The European Parliament also called upon the authorities to release all prisoners prosecuted or sentenced for press- and opinion-related offences. The European Parliament urged in particular the release of online journalists who allegedly contributed to the content of reformist orientated Internet sites.
	Javad Ghoam Tamayomi		
	Sharam Rafihzadeh		

	Rozbeh Ebrahimi		
Iraq	Simona Torretta	Italian aid workers, released on 16 September 2004.	The European Parliament was concerned about the constant threat of abduction of aid workers and journalists, as reflected also by its resolution adopted on 16 September 2004.
	Simona Pari		
	Christian Chesnot	French journalists, kidnapped on 20 August 2004, released in December 2004.	Both hostages were released on 21 December 2004, as a result of media pressure and public protests.
	Georges Malbrunot		
Maldives	Mohamed Nasheed	Member of the Parliament, released on 22 September 2006.	He was among those prominent political leaders who were mentioned by a resolution of the European Parliament of 16 September 2004, which criticised the Maldives for the large-scale incommunicado detention practices and demanded the release of pro-democracy reformers. This resolution also called for reforms to give way to democratisation and the respect of human rights.
Sudan	Dr Mudawi Ibrahim Adam	The Chairperson of the Sudanese Social Development Organisation (SUDO), he was arrested several times, the last time shortly before he was due to travel to Ireland to receive Front Line's Human Rights Defender award from the President of Ireland. He was released on 16 May 2006 after two weeks of detention.	The European Parliament condemned his arrest and called on the Sudanese authorities to release him and others without delay in its resolution adopted on 12 May 2005.
Syria	Hasan Zeino	Civil activist, arrested in July 2005 for his membership to the unlicensed National Democratic Gathering. He was released at the end of 2006 following a presidential amnesty.	On 8 October 2005 the European Parliament passed a resolution on several individual cases in Syria, with mention to these persons.

	Yassin al-Hamwi	Civil activist, arrested in July 2005 after funding the Committee of the Families of Prisoners of Opinion and Conscience in Syria. He was released in August 2005 and convicted on 27 September 2006 to ten days in prison.	
	Muhammad Ali al-Abdullah	The civil activist was arrested and released at the same time at with the same circumstances as Yassin al-Hamwi.	
	Haytham Al-Hamwi	Civil activist, arrested in 2003 and sentenced to four years imprisonment after an allegedly unfair trial. He was released in November 2005, following a presidential amnesty.	
	Muhammad Ali Al-Abdullah	The civil activist was arrested and released at the same time than Yassin al-Hamwi and in the same circumstances.	
	Khalil Hussein	Civil society activists, arrested and tortured in May 2006 after signing a petition for improved Syrian-Lebanese relations. Khalil Hussein and Suleyman Shummar were released on 25 September 2006. They still are believed to be in imminent danger of arrest on the same or similar charges. Fateh Jamous was released on 12 October 2006. Dr Sawafan Tayfour, Nidal Derwiche and Ghalem Amer were also released on 28 July 2006.	In a resolution adopted on 15 June 2006, the European Parliament urged the Syrian authorities to release immediately all activists still detained on grounds of signing the referred petition.
	Dr Safawan Tayfour		
	Fateh Jamous		
	Nidal Derwiche		
	Suleiman Shummar		
CASES OF CONCERN			
Algeria	Farid Alilat	Journalists working for a privately owned French language newspaper sentenced for violating the media law.	The European Parliament in its resolution adopted on 9 June 2005 called on the Algerian authorities to release the journalists sentenced to imprisonment for libel without delay and to end judicial persecution of the Algerian private media for their opinions, also to halt the legal proceedings initiated against the Algerian private media.
	Fouad Boughanem		
	Haakim Laâlam		
	Abla Cheérif		
	Hassane Zerrouky		
	Youssef Rezzoug		
	Yasmine Ferroukhi		
	Hafnaoui Ghouli		

Belarus	Vieronika Cherkasova	Journalist, stabbed to death in her home in Minsk on 20 October 2004. Despite all the evidence suggested that she was assassinated because of her professional activity, the authorities accused her son and her stepfather.	In its resolution of 28 October 2004, the European Parliament urged the Belarussian authorities to investigate thoroughly her murder. In its resolution adopted on 7 July 2005 furthermore, the European Parliament strongly condemned the Belarussian regime's indiscriminate attacks on the media, journalists, members of the opposition, human rights activists, and on any other person who criticises the President and the regime; Ms Cherkasova was mentioned in this resolution as well.
	Mikola Statkievic	Leader of the Belarussian Social Democratic Party; sentenced to three years of corrective labour on 31 May 2005; later the sentence was shortened to two years.	Both political leaders were arrested together with about 50 other demonstrators and freed after strong criticism from of the European Parliament on 1 and 4 November 2004 respectively. The European Parliament reiterated its call on the Belarussian authorities for their immediate release in its resolution of 10 March 2005. None of them were released and they will probably serve their full term.
	Paval Seviarynec	Leader of the Malady Front; sentenced to three years of corrective labour on 31 May 2005, which sentence later was shortened to two years	
	Yuri Zakharenko	Former Minister of Interior, disappeared.	The European Parliament called for an independent inquiry to their disappearance in its resolution of 10 March 2005. Their present situation still remains unknown.
	Victor Gonchar	Deputy chairman of the 13th Supreme Soviet of Belarus, disappeared	
	Dmitry Zavadski	Camera-man of the Russian Television Channel ORT, disappeared.	
	Anatoly Krasovsky	Businessman, disappeared.	

Burma (Myanmar)	Daw Aung San Suu Kyi	Sakharov Prize laureate of 1990, has been under house arrest since 31 May 2003. She spent 10 of the last 16 years in detention without trial. In May 2006, her detention order was extended by one year. In December 2005, the NLD submitted an appeal to the junta, claiming her house arrest was legally flawed.	The European Parliament in its resolutions of 11 March 2004, of 16 September 2004 and of 12 May 2005, continued to urge for the release and for ensuring full freedom of movement and expression for Daw Aung San Suu Kyi and other leading NLD members as well as for other political prisoners held by the ruling junta. Heavy pressure from the European Union and the US government lead to reopening constitutional talks in February 2005. On 14 December 2006, the European Parliament adopted a resolution on the situation in Burma, demanding her immediate and unconditional release as well as of all the other political prisoners. On 17 January 2007, the Presidency made a declaration on behalf of the European Union on the release of five student leaders and the situation of Suu Kyi. The Parliament's planned ad-hoc delegation to Burma to hand over the Sakharov Prize to her, was informed that the Burmese authorities would allow for a visit to the country, but not to meet with Suu Kyi. Therefore the visit of the delegation is pending.
	Hkun Htun Oo	Chair of the Shan Nationalities League for Democracy, held in prison since February 2005 and sentenced to 90 years of imprisonment.	The European Parliament in a resolution adopted on 17 November 2005 demanded the immediate release and full freedom of movement and of expression for all political prisoners held by the State Peace and Development Council.
	General Hso Hten	President of the Shan State Peace Council, held in prison since February 2005 and sentenced to 109 years of imprisonment.	
Cambodia	Kem Sokha	President of the Cambodian Centre for Human Rights (CCHR).	On 3 February 2006, the government lawyers officially withdrew criminal complaints against them. The European Parliament in resolutions adopted on 13 January 2005, on 10 March 2005 and on 19 January 2006 reiterated its strong
	Pa Nguon Teang	Acting Director of the Cambodian Centre for Human Rights and Radio Director.	

	Rong Chhung	President of the Cambodian Independent Teachers' Association.	condemnation of the human rights situation in Cambodia.
Cambodia (continued)	Mam Sonando	Director of the Beehive Radio.	
	Prince Sisowath Thomico	Secretary to former King Sihanouk.	
	Chea Mony	President of the Free Trade Union of Workers.	
	Ea Channa	Deputy Secretary General of the Student's Movement for Democracy Criminal. Criminal charges remained pending against him. He has been in exile in Northern countries since the beginning of 2006.	
	Men Nath	President of the Cambodian Independent Civil Servant's Association. He has been in exile in Northern countries since the beginning of 2006.	
	Say Bory	Advisor to the former Prime Minister, King Sihanouk. He is free to carry out his activities in Cambodia, although criminal charges remain pending against him.	
	China	James Su Zimin	Bishop of the diocese of Baoding, Hebei, aged 74, disappeared in 1997. Later on he was seen in a hospital in 2003 being watched by policemen.
Han Dingxian		Diocese of Yongnian/Handan, Hebei, aged 67; disappeared in January 2006 after being held in house arrest.	
Cosma Shi Enxiang		Diocese of Yixian, Hebei, aged 83; disappeared in 2001.	

	Philip Zhao Zhendong	Diocese of Xuanhua, Hebei, 86; had been detained between 2000 and June 2004 and was arrested again in December 2004; his fate remains unknown	members.
	Paul Huo Junlong	Administrator of the diocese of Baoding, aged 50; arrested in August 2004 and has been under house arrest since January 2006.	
	Zhang Zhenquan	Diocese of Baoding, Hebei.	
	Ma Wuyong		
China (continued)	Fr Li Wenfeng	Diocese of Shijiazhuang, Hebei; arrested in October 2003.	The European Parliament in its resolution of 8 September 2005 demanded the unconditional release of all Chinese catholics imprisoned because of their religious convictions and the immediate cessation of all kinds of violence against them. The resolution also mentioned the disappeared and arrested clergy members.
	Fr Liu Heng		
	Fr Dou Shengxia		
	Fr Chi Huitian	Diocese of Baoding, Hebei.	
	Fr Kang Fuuliang	Diocese of Baoding, Hebei; arrested in July 2003.	
	Chen Guozhen		
	Pang Guangzhao		
	Yin Ruose		
	Li Shunjun		
	Fr Lu Xiaozhou	Diocese of Wenzhou, Zhejiang; arrested in June 2003.	
	Fr Lin Daoming	Diocese of Fuzhou, Fujian; arrested in May 2003.	
	Fr Zheng Ruipin	Diocese of Fuzhou, Fujian; arrested in April 2003, imprisoned at an undisclosed location.	
	Fr Pang Yongxing	Diocese of Baoding, Hebei.	
	Fr Ma Shunbao		

Cuba	Fr Wang Limao		
	Fr Liu Deli	Convicted to six years of imprisonment in 2001.	
	Pastor Zhang Rongliang	One of the founders of the China for Christ church; convicted to seven and a half years of imprisonment in 2006; currently he is in a very bad health condition.	
	Oswaldo Paya Sardinas	<p>Sakharov Prize laureate of 2002, author of the Manifesto 'Todos Unidos', which is the origin of the Varela Project calling for a referendum on open elections and for the freedom of speech, for freedom for political prisoners and for free enterprise. He has been systematically denied to leave Cuba and to accept the invitations issued by the European Parliament and by other European Union institutions. In January 2007, he appealed to the EU to support a resolution at the UNHCR demanding the Cuban government to liberate all Cuban political prisoners. Mr. Oswaldo Payá is up to this day subjected to close surveillance by the intelligence services and by members of the communist organizations in Havana.</p>	<p>The European Parliament planned an ad-hoc delegation to Cuba, which would hand over the Sakharov Prize to Mr Paya Sardinas and to the Ladies In White. The Cuban authorities condemned the interventionist attitude of the Parliament and refused to be subjected to any pressure. With its various resolutions of 17 March 2004, of 22 April 2004, of 28 April 2005, of 2 February 2006, the European Parliament renewed its invitation to Mr Payá and reiterated its call to the Cuban authorities to permit him to travel to Europe in order to visit the Community institutions.</p>

Ladies in White (Damas de Blanco)

Sakharov Prize laureates of 2005. Wives and mothers of the 75 independent journalists and dissidents arrested in March 2003, they continue to demand the immediate release of their relatives. 59 of them whom are still in prison. Many of the Ladies in White suffer severe repression by the authorities, especially those who live in the countryside. Some of them suffered “acts of repudiation”, received threats and were even physically attacked in the past months. The women are usually obstructed from travelling to Havana when a Ladies in White event takes place. On the International Human Rights Day on 10 December 2006, some were forced to travel in secret at night in order to avoid police control.

Egypt	Dr Ayman Nour	Former journalist and lawyer, now leader of Al-Ghad Party and member of the Egyptian Parliament, was sentenced to 5 years of imprisonment on 24 December 2005.	Following the protests of the European Parliament in its resolution of 23 February 2005 and of other international organisation, he was released on bail on 11 March 2005. Ten days later he was formally charged with forging signatures in an effort to obtain formal party status for his Al-Ghad camp. The European Parliament in its resolution of 9 February 2006 strongly urged the Egyptian authorities to ensure that he is not subjected to torture or to other forms of ill-treatment and that he is given prompt, regular and unrestricted access to his lawyers, his doctors (as he is diabetic) and his family. In its resolution of 6 April 2006, the European Parliament renewed its demand on his release and also expressed its concern regarding his trial at the Court of Cassation on 18 May 2006. A letter of concern was sent on 22 May 2006. The European Parliament also proposed an ad hoc delegation to visit him if he remains in prison following the Court hearing.
Ethiopia	Mesfin Woldemariam	Founder and former President of the Ethiopian Human Rights Council, the country's first independent human rights organisation, arrested in May 2005. His trial resumed in February 2006. Under Ethiopian law, the possible sentence ranges from three years' imprisonment to the capital punishment. He was nominated to the Sakharov Prize in 2006.	The European Parliament in its resolution of 17 May 2001 raised the cases of eminent human rights activists and political prisoners in Ethiopia and focused on these two cases. In its resolution of 15 November 2006 the European Parliament called on the Ethiopian authorities to refrain from acts of intimidation and harassment and to immediately and unconditionally release all political prisoners.

	Berhanu Nega	Well-known economist and the leader of the main opposition Coalition for Unity and Democracy (CUD) party, arrested in May 2005. His trial resumed in February 2006. Under Ethiopian law, his possible sentence ranges from three years of imprisonment to capital punishment.	
Iran	Emadeddin Baghi	Iranian writer and critic, subject to a travel ban since 4 October 2004. He tried to travel to France in 2006 to receive a Human Rights prize, but he did not succeed.	The European Parliament urged the authorities in its resolution of 28 October 2004 to immediately lift the travel ban imposed on him.
	Hossein Ghazian	Journalists, imprisoned	The European Parliament in its resolution of 28 October 2004, condemned the imprisonment of these prominent journalists, which act clearly obstructs the right to freedom of expression.
	Abbas Abdi		
	Reza Alidjani		
	Taghi Rahmani		
	Hoda Rezazadeh-Saber		
	Ensfali Hedayat		
	Zhila Izadi		

	Bakhtiar Izadi	Her 15 years old brother, convicted to 150 lashes, which sentence was later reduced to 55 lashes.	called on the Iranian authorities to immediately end all stoning penalties and to provide evidence that they were willing to implement their publicly declared moratorium on stoning.
Kazakhstan	Altynbeck Sarsenbayev	A prominent politician and the co-chairman of the True Ak Zhol opposition party, murdered on 13 February 2006, together with his bodyguard and driver.	In its resolution of 16 March 2006 the European Parliament condemned these murders and expressed its great concerns regarding the imprisonment of opposition activists and journalists for holding a rally on 26 February 2006 in memory of Altynbeck Sarsenbayev. The European Parliament called on the Kazakh authorities to carry out the investigation into the circumstances of his death in a full, independent and transparent manner. According to the International Helsinki Federation of Human Rights, an investigation was carried out by the authorities on this murder and some suspects were found guilty, but the investigation and the trial did not see into the whole truth of this case.
	Nurkadilov Zamanbek	Opposition leader, was found shot dead in unexplained circumstances on 12 November 2005. He died after he had accused the government of corruption. The official investigation concluded that he had committed suicide.	
Laos	Pa Fue Khang	Local escort of a journalist team.	The Belgian journalist, Thierry Falise and the French camera-man, Vincent Reynaud, were arrested together with their Laotian escorts while producing a report on the Hmong ethnicity, which assembled to the US during the Vietnam war and has a long history of resistance and aspirations to independence vis-à-vis the Laotian government. After the Western reporters were released on 9 July

	Thao Moua	Local escort of a journalist team.	2003, the escorts of the journalists were subjected to a collective trial, the outcome of which was predetermined and which did not allow for legal representation. Pa Fue Khang and Thao Moua face a 15 and 12 years imprisonment in Samkhe prison, one of most cruel prison of Laos. The third guide arrested managed to escape.
Maldives	Dr Mohamed Munavvar	Member of the Parliament, former Attorney General	In its resolution adopted of 16 June 2004, the European Parliament sharply criticised the large-scale detention incommunicado used in the Maldives and demanded the release of pro-democracy reformers. The resolution also urged the authorities to give way to democratisation and to the respect of human rights. Following demonstrations on 12 and 13 August 2004 in the capital, Male, which were directed against the slow pace of political reforms of president Gayoom's government, at least 69 people were detained. On 22 August 2004 the government allegedly released 62 detainees, while hundreds remained to be detained. According to Amnesty International the exact numbers of political prisoners are difficult to assess. An EU delegation visiting the Maldives was denied access. The above mentioned resolution of the European Parliament raised the case of prominent leaders of the Maldives Democratic Party detained in August 2004.
	Ali Faiz	Member of the Parliament	
	Ilyas Hussein	Member of the Parliament	
	Ahmed Shafeeq	Member of the Parliament	
	Ahmed Adil	Member of the Parliament	
	Dr Hussein Rasheed Hassan	Member of the Parliament, member of the National Human Rights Commission	
	Ibrahim Hussain Zaki	A widely respected diplomat and former secretary-general of the South Asian Association for Regional Cooperation (SAARC).	
	Ibrahim Ismail	Member of the Parliament	
	Ahmed Athif	Member of the Parliament	
	Gasim Ibrahim	Member of the Parliament, former President of the SAARC Chamber of Commerce and the pro-reform candidate of Speaker of the Maldivian Parliament.	
Husnoo Alsnood	Lawyer and member of the National Human Rights Commission		

	Fathimeen Nisreen		
	Mohammed Niyaz		
	Ahmed Ibrahim Didi		
	Mohamed Zaki		
	Ibrahim Zaki		
	Maria Manike		
	Jennifer Latheef		
	Aminath Najeeb		
	Asad Whaeed		
Pakistan	Javed Hashmi	<p>Leader of the opposition Alliance for the Restoration of Democracy, sentenced to 23 years in prison in April 2004. He was convicted for having allegedly prepared a critical letter on the military staff. The supporters of the Alliance reckon the verdict to be politically motivated. He is still imprisoned. He was released on parole for two days in December 2006 to attend the wedding of his daughter.</p>	<p>The European Parliament expressed its concerns on his detention several times, for instance in resolutions adopted on 22 April 2004. It called for his immediate release and stressed that politically motivated trials and sentences could not be accepted.</p>

Philippines	Francisco Larranaga	European citizen, sentenced to death for rape and murder of two sisters. His death sentence was confirmed in July 2005 without further possibilities for appeal. However, on 21 November 2005, the Spanish Defence Minister José Bono received assurances from Philippine President Gloria Macapagal-Arroyo that Larranaga would not be executed while she remained in power. He is still imprisoned. At this point it is still unclear whether he would fall under the category of former death row inmates who may get parole at some stage, or he would have to remain in prison indefinitely.	The European Parliament asked the President of the Philippines to exercise her power by granting an absolute pardon to him and securing his immediate release from prison. Furthermore, the European Parliament called for a review of the legal procedure in this case and asked for a fair trial to be held respecting all legal, penal and jurisdictional guarantees. The European Parliament also asked for commuting the death penalty of the prisoners on death row, particularly the 18 child offenders. The death penalty was abolished in the Philippines in June 2006. Mr Larranaga submitted a communication to the United Nations Human Rights Committee, which condemned in September 2006 the violation of the authorities of Philippines of Articles 6, 7 and 14 of the International Covenant on Civil and Political Rights.
Russia	Stanislav Dmitriyevsky	Chief executive for the Russian-Chechen Friendship Society and editor in chief for the Nizhni Novgorod newspaper "Pravozaschita" ("Human Rights Activism"), sentenced to two years suspended imprisonment because he published Aslan Mashkado's appeal for peace in Chechnya. The Russian-Chechen Friendship Society (RCFS) was deregistered due to a Russian Supreme Court decision in January 2007.	On 19 January 2006, the European Parliament called for dropping all charges against him. Furthermore, the European Parliament urged the Russian authorities to respect the freedom of the media and journalists and recalled its precedent calls on Russia to protect human rights defenders, who were increasingly under attack. The resolution also called for granting access to Chechnya to UN Special Rapporteurs and other international human rights monitors, independent media and international humanitarian organisations and also to provide all the necessary security conditions for carrying out their work.
Sudan	Amouna Mohamed Ahmed Fayza Ismail Abaker	The four girls were attacked on 6 March 2006 outside the Al Shareif camp. The aggression led to the death of the attacker and the police referred the case of the four girls to the Prosecution Attorney with charges of murder. Amouna	In its resolution adopted on 6 April 2006, the European Parliament called on the Government of Sudan to release the girls. The Parliament also considered that the girls should be given appropriate

	Houda Ismail Abdel Rahman	Mohamed Ahmed should be tried soon. The three other girls were released.	care as victims of attempted rape in a resolution..
	Zahra Adam Abdela		
Syria	Riad Seif	Member of Parliament, detained	On 8 November 2005, the European Parliament passed a resolution concerning several individual cases in Syria; these persons were also mentioned therein.
	Mamoun al-Homsi	Member of Parliament, detained	
	Riad al-Hamood	Kurdish civil society activists, Arab language teacher and active member of the Committee for Rival of Civil Society, arrested on 4 June 2005. He was sentenced in April 2006 to five years of prison.	
Tunisia	Maître Mohammed Abbou	Well-known lawyer and human rights defender, sentenced to three and a half years in prison on 28 April 2005 because of publishing critical articles causing “defamation of the judiciary” and “public disorder”. His lawyers reportedly were denied on a number of occasions to visit him in prison.	The European Parliament in its resolution of 29 September 2005 condemned this conviction, who was sentenced for Later the European Parliament adopted a new resolution on his case and on the general situation of human rights in Tunisia on 15 June 2006. A letter of concern was sent on February 2007 expressing preoccupation with regards to the situation of Mr Abbou.
Vietnam	Thich Huyen Quang	Roman catholic priests, held in the Z30A camp for more than 18 years.	In its resolution of 1 December 2005, the European Parliament expressed its concern about the dramatic conditions suffered by prisoners in the Z30A camp in Xuan Loc, in particular by these religious leaders.
	Thich Quang Do		
	Pham Minh Tri		
	Nguyen Duc Vinh		
	Ngo Quang Vinh	Member of the Buddhist Hoa Hao sect, aged 87, held in the Z30A camp for more than 18 years.	

FOLLOW-UP OF CASES BETWEEN APRIL 2006 AND MARCH 2007

Bangladesh	Salah Uddin Shoaib Choudhury	Journalist and director of the newspaper "Weekly Blitz", which promotes dialogue among the religions and for the recognition of Israel. He was arrested on 29 November 2003. He is in danger of being sentenced to death at his trial for sedition, which was due to open on 13 November 2006.	In its resolution of 15 November 2006, the European Parliament called for the review of his trial and for his release. The charges against him are contrary to all standards of international law and to all conventions on violations of press freedom. The resolution was also deploring recent acts of violence and strongly condemned the physical attacks on journalists, NGO staff, trade unionists and others. The resolution also expressed disapproval regarding the violence related to the forthcoming general elections and the transition.
Cambodia	Hu Vuthy	President of the Free Trade Union of Workers in the Kingdom of Cambodia (FTUWKC) at the Suntex garment factory, was shot dead on 24 February 2007.	The European Parliament adopted a resolution on 15 March 2007, which condemned the killing of Hy Vuthy and all other acts of violence against trade unionists as well as urged the Cambodian authorities to launch an urgent, impartial and effective investigation into these murders.
	Chea Vichea	FTUWKC President at the Trinunggal Komara factory, was murdered in May 2004.	
	Ros Sovannarith	FTUWKC President, was shot dead in January 2004.	
	Yim Ry	A worker at a garment factory, was killed on 13 June 2003, when the police shot into the crowd of protesting workers.	
Bulgaria	Michael Shields	A 18 years-old British citizen, subjected to an unfair trial and sent to prison in Bulgaria, in spite of the fact that another person confessed to the crime in question.	A letter of concern was sent on 13 June 2006.
Guatemala	Eduardo José D'Aubuisson Munguía	Members and the driver of the Central American Parliament (Parlacen). They were brutally murdered as they were driving to	These killings were expressly mentioned by the European Parliament resolution on Guatemala

	William Rizziery Pichinte Chávez	the Parlacen plenary session. The alleged murderers were subsequently killed in prison among suspicious circumstances.	adopted on 14 March 2007.
	José Ramón González Rivas		
	Gerardo Napoleón Ramírez		
Ecuador	Mirek Krygier	Polish citizen, imprisoned.	A letter of concern was sent on 15 November 2006.
Iran	Keyvan Ansari	Prisoner of conscience.	In a resolution adopted on 15 November 2006, the European Parliament raised concerns regarding various human rights violations in Iran, including the ill-treatment of political prisoners, the prosecution of juvenile offenders, also concerning the issue of minority rights, freedom of religion and of the press, and women's rights. In the resolution, the Iranian authorities were called on to unconditionally release all prisoners of conscience; these five persons were explicitly mentioned.
	Keyvan Rafii	Prisoner of conscience.	
	Kheirollah Derakhshandi	Prisoner of conscience.	
	Abolfazl Jahandar	Prisoner of conscience.	
	Koroush Zaim	Prisoner of conscience.	
	Abdullah Suleymani	Executed on 19 December 2006	Despite the European Parliament resolution adopted on 15 November 2006 and the exchange of letters between President Borrell and the Iranian embassy in Brussels, the Iranian authorities decided to execute these persons.
	Malek Banitamim	Executed on 19 December 2006	
	Ali Matouri Zaadeh	Executed on 19 December 2006	
	Mohammad Jaab Pour	Executed on 24 January 2007	
	Abdulmir Farjallah Jaab	Executed on 24 January 2007	
	Alireza Asakreh	Executed on 24 January 2007	
	Khalaf Derhab Khudayrawi	Executed on 24 January 2007	
	Abdulreza Sanawati Zergani	Executed on 14 February 2007	
Qasem Salamat	Executed on 14 February 2007		
Majed Alboghubaish	Executed on 14 February 2007		

	Farshid Yadollahi	Lawyers, imprisoned while defending Sufis in Qom	In its resolution of 15 November 2006, the European Parliament also addressed the freedom of religion and expressed concerns about the arrests of these persons.
	Omid Behrouzi		
	Ayatollah Sayad Hossein Kazemeyni Boroujerdi	He was advocating for years that politics and religion should be separated; he was arrested reportedly with more than 400 of his followers.	
	Motjaba Saminejad	Imprisoned journalist/webblogger.	In its resolution of 15 November 2006, the European Parliament called for the release of all imprisoned journalists and webbloggers.
	Ahmad Raza Shiri	Imprisoned journalist/webblogger.	
	Arash Sigarchi	Imprisoned journalist/webblogger.	
Iran (continued)	Akbar Mahdavi Mohammadi	Student activist, died as a result of his hunger strike	The resolution adopted on 15 November 2006 strongly condemned the open call by President Ahmadinejad for a purge of liberal and secular academics in the universities and called for all those expelled to be allowed to return and to teach according to the elementary rights of academic freedom.
	Valiollah Feyz	Political prisoner, died as a result of his hunger strike	The European Parliament deeply deplored the death of these two activists.
	Manoucher Mohammadi	Student activist, imprisoned	The European Parliament called for his release, requesting that students should not be barred from higher education due to their peaceful political activities.
	Mausavi Khoini		A letter of concern was sent on 20 October 2006.
	Delara Darabi	Sentenced to death and on death row . They were minors (17 years old), when committing the crimes in question.	Regarding their case, a letter of concern was sent on 17 April 2006.
	Shahram Pour Mansouri		
	Kobra Rahmanpoor	Convicted in January 2002 and is still uncertain about when the sentence is to be executed, if at all.	These four women were sentenced to death despite Iran is a party to the International Covenant on Civil

	Nazanin Mahabad Fatehi	Convicted in March 2005 for killing one of the three men, who tried to rape her and her cousin. She was released on 15 January 2007, after the court of appeal declared her innocence. However, she still has to pay compensation of € 25.000.	and Political Rights, therefore it is obliged under international law to abolish the death penalty. In addition, two of the convicted are minors. A letter of concern was sent on 13 July 2006 regarding their case.
	Fatemeh Hagigat Prozhah		
	Delara Darabi	She broke into an house with her partner, allegedly killed the woman, whose house she and her partner broke into. She denied the crime but. She is still imprisoned, on death row. On 20 January she attempted suicide in her cell.	
	Sa'id Masouri	Sentenced to death and awaiting execution, she has been held in solitary confinement in Section 209 of Evin Prison since late 2004	With regards to their case a letter of concern was sent on 17 May 2006.
	Khaled Hardiani	Sentenced to death and on death row, involved in hijacking a plane in 2001	
	Farhang Pour Mansouri	Sentenced to death and on death row, involved in hijacking a plane in 2001	
	Shahram Pour Masori	Sentenced to death as a minor and on death row, involved in hijacking a plane in 2001	
Israel	Jigo Faust		A letter of concern was sent on 29 August 2006
	Ziyad Hmeidani	Student and human rights worker, detained in May 2005	A letter of concern was sent on 20 July 2007.

North Korea	Son Jong Nam	He is Christian believer. He was reportedly tortured by the National Security Agency, and was then sentenced to death for alleged reasons without a trial and without procedural safeguards required by the international human rights law.	In a resolution adopted on 15 June 2006, the European Parliament urged the government of the DPRK to provide information on his case and not to proceed with his execution. The European Parliament also called on the government of North Korea to comply with the principles set out in the international human rights treaties it has ratified (such as the International Covenant on Civil and Political Rights) and incorporate these principles into domestic law, to abolish the death penalty and to release all people detained or imprisoned for the peaceful exercise of fundamental human rights.
Pakistan	Tahir Hussain	British citizen, released on 17 November 2006 after spending 18 years on death row for the murder of a taxi driver in 1988.	A letter of concern was sent on 20 November 2006.
Russia	Mikhael Khodorkovsky	Russian citizen, convicted after an unfair trial and subjected to difficult prison conditions; detained in a prison in Siberia.	With regards to their case, a letter of concern was sent on 22 November 2006.
	Platon Lebedev	Russian citizen convicted after an unfair trial and subjected to difficult prison conditions. Suffers from serious health problems.	
	Anna Politkovskaya	Journalist, murdered on 7 October 2006. A highly respected investigative reporter, known as the symbol of honest journalism in Russia, she was awarded many prizes, among others the Prize Olof Palme. She courageously stood up defending human life and dignity. She exposed and objectively reported on various forms of crimes against humanity, especially in Chechnya.	In its resolution of October 2006, the European Parliament paid tribute to her work and merits. The European Parliament called on the Russian authorities to conduct an independent and efficient investigation to find and punish those responsible for this cowardly crime. The President of the Parliament also expressed his concerns regarding the issue in a letter of concern. In November 2006, a hearing took place on the Subcommittee on Human Rights on Human rights defenders in Russia. At the EU-Russia Summit, the European Union insisted that Russia must to respect human rights in every field of its cooperation of the EU-Russia cooperation.

Russia (continued)	Galina Kozlova	Board member of Mari Ušem, which is a national organisation for the Mari Finno-Ugric minority in Russia. She is also the editor of the literary magazine Ontšōko. She was attacked on 25 January 2007, which act - according to her - could not be considered as a simple robbery attempt. His husband, Valdimir Kozlov, was nominated to the Sakharov Prize.	In its resolution of 17 March 2007 the European Parliament strongly condemned this attack and also the continuing harassment and assaults on activists, leading cultural figures and independent journalists in Mari El.
Sri Lanka	Lieutenant General Sarath Fonseka	Commander of the Sri Lankan Army, he suffered an assassination attempt on 25 April 2006.	In a resolution adopted on 18 May 2006, the European Parliament severely condemned the renewed campaign of attacks by the LTTE, the high number of human rights violations committed by both sides and the constant breaches of the ceasefire agreement. The Parliament also considered that tensions have been deliberately exacerbated by this assassination attempt, and the attack on the Batticaloa district office of the Sri Lanka Monitoring Mission (SLMM) on 13 January 2006 in a deliberate attempt to undermine the ceasefire agreement.
	Lakshman Kadirgamar	Minister of Foreign Affairs, assassinated in August 2005.	
	Joseph Pararajasingha	Member of the Parliament, assassinated in December 2005.	
Syria	Anwar al Bunni	Lawyer	In May 2006 several civil society activists were arrested and tortured because of signing a petition for improving the Syrian-Lebanese relations in view of the UN Security Council Resolution n° 1680,. There were also these persons among them. In its resolution of 15 June 2006, the European Parliament urged Syrian authorities to reconsider all cases of political prisoners and to release immediately all prisoners of conscience. The Parliament also requested that all detained or imprisoned persons are given prompt, regular and unrestricted access to their lawyers, doctors and families. The European Parliament pointed out that respect for human rights constitutes a vital component of any future EU-Syria Association
	Michel Kilo	Writer, released on 19 October 2006, but he was brought before the Criminal Court in Damascus again on 31 October 2006 to face new charges. His trial was postponed, for the second time, to 19 February 2007	
	Kamal Al-Labwani	Peace activist, he is facing a life sentence for expressing his views.	
	Mahmoud Issa	Civil society activist, detained for signing the petition.	
	Professor Suleiman Achmar	Civil society activist, detained for signing the petition.	
	Muhammad Mahfud	Civil society activist, detained for signing the petition.	

	Mahmoud Meri'i	Civil society activist, detained for signing the petition.	Agreement and called on Syria to respect its commitments within the framework of the Barcelona Process and along the lines of the European Neighbourhood Policy.
	Yasser Melhem	Civil society activist, detained for signing the petition.	
	Omar Adlabi	Civil society activist, detained for signing the petition.	
Tibet	Kelsang Namtso	Nun, seventeen years old, killed by the Chinese People's Armed Police Force (PAP). On 30 September 2006 more than 70 Tibetans attempted to cross the glaciated Nangpa Pass in the Himalayan region of Tibet, approximately two hours walk from the Nepalese border, in order to seek refugee status in Nepal. Against the rule of international law, the PAP opened fire to the unarmed Tibetan civilians, including women and children. Video and photo evidence of the incident shows that the Tibetan group was moving slowly away from the Chinese forces firing on them, did not approach the Chinese forces and did not represent a threat to them. There were unconfirmed eyewitness reports of more than one death. A group of Tibetans, including children, was arrested after continuing to flee.	On 25 October 2006, the European Parliament adopted a resolution condemning the excessive use of force by the Chinese People's Armed Police Force in firing upon unarmed Tibetan civilians, including children. It urged the Chinese authorities to guarantee that the Tibetans detained during the incident would not be ill-treated in detention and that international human rights and humanitarian law standards were being respected. The Parliament also called upon the Chinese authorities to conduct a full investigation into the events at Nangpa Pass and to ensure that those responsible for any crimes committed, were to be brought to justice.
	Pancen Lama		Regarding their case, a letter of concern was sent on 9 October 2006.
	Tanzin Delek		
Turkey	Behic Asci	Lawyer, started a hunger strike on 5 April 2005 to show solidarity with the political prisoners subjected to poor Turkish prison conditions. On 22 January 2007, after 293 days, he stopped the strike, but announced his intention to resume it later.	A letter of concern was sent on 15 November 2006.
	Michal Majeovski	Polish citizen arrested in July 2006. He was a minor when committing the crime and the punishment was disproportionate.	A letter of concern was sent on 28 September 2006.
	Jonathan Sugden	Well-known expert on Turkey, detained by Turkish security forces and was subjected to deportation.	A letter of concern was sent on 24 April 2006.

United States of America	Pablo Ibar	Spanish citizen found guilty of murder and condemned to death by the Court of Florida in 2000. On 9 March 2006, the Supreme Court reaffirmed his conviction and refused to grant him a new trial.	A letter of concern was sent on 26 April 2006.
	Allen W. Bridgers	Sentenced to death, on death row.	A letter of concern was sent on 6 July 2006.
Yemen	Ali Al-Dailami		A letter of concern was sent on 26 October 2006.
Vietnam	Nguyen Van Ly	Catholic priest and co-editor of the underground online magazine Tu do Ngôn luan (Free Speech). He was imprisoned from May 2001 to early 2005. He was arrested again on 19 February 2007 and is currently under house arrest.	
	Nguyen Gia Thieu	Sentenced to 20 years of imprisonment and a fine of 25 million USD.	A letter of concern was sent on 27 July 2006.

ZAŁĄCZNIK II

ANNEX II. LIST OF RESOLUTIONS

List of resolutions adopted by the European Parliament between July 1999 and April 2006, and relating directly or indirectly to human rights violations in the world

(<http://www.europarl.europa.eu/comparl/afet/droi/others/default.htm>)

Country	Date of adoption of resolution
<i><u>AFRICA</u></i>	
ALGERIA	18.01.2001 / 17.05.2001 / 30.01.2003 (UNCHR) / 10.02.2004 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR) / 09.06.2005 / 16.02.2006
ANGOLA	17.02.2000 / 15.03.2001 / 14.06.2001 / 06.09.2001 / 11.04.2002 / 04.07.2002
BURUNDI	18.11.1999 / 17.02.2000 (UNCHR) / 07.09.2000 / 07.02.2002 (UNCHR) / 23.10.2003 / 30.01.2003 (UNCHR) / 15.01.2004 / 10.02.2004 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR)
CAMEROON	20.01.2000 / 17.05.2001 / 10.02.2004 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR)
CENTRAL AFRICAN REPUBLIC	14.06.2001 / 30.01.2003 (UNCHR) / 10.02.2004 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR)
CHAD	20.01.2000 / 14.06.2001 / 24.02.2005 (UNCHR) / 15.03.2006
COTE D'IVOIRE	20.01.2000 / 16.11.2000 / 14.12.2000 / 10.10.2002 / 30.01.2003 (UNCHR) / 10.02.2004 (UNCHR) / 18.11.2004 / 24.02.2005 (UNCHR)
CONGO (BRAZZAVILLE)	30.01.2003 (UNCHR)
DEMOCRATIC REPUBLIC OF CONGO	17.02.2000 (UNCHR) / 18.01.2001 (UNCHR) / 15.02.2001 / 13.12.2001 / 07.02.2002 / 07.02.2002 (UNCHR) / 13.06.2002 / 30.01.2003 (UNCHR) / 15.05.2003 / 10.02.2004 (UNCHR) / 16.12.2004 / 24.02.2005 (UNCHR)
DJIBOUTI	16.12.1999
EQUATORIAL GUINEA	18.05.2000 / 13.06.2002 / 16.01.2003
ERITREA	07.02.2002 / 18.11.2004 / 24.02.2005 (UNCHR)
ETHIOPIA	17.05.2001 / 07.07.2005 / 15.12.2005 / 16.11.2006
GUINEA	15.02.2001 / 15.02.2007

Country	Date of adoption of resolution
LIBERIA	04.09.2003 / 10.02.2004 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR) / 14.12.2006
LIBYA	10.02.2004 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR) / 14.04.2005 / 18.01.2007
MADAGASCAR	07.02.2002 / 16.05.2002
MAURITANIA	06.09.2001 / 24.02.2005 (UNCHR) / 06.07.2007
MOROCCO	10.02.2004 (UNCHR)
MOZAMBIQUE	14.12.2000
NAMIBIA	05.04.2001
NIGERIA	15.02.2001 / 15.11.2001 / 07.02.2002 (UNCHR) / 11.04.2002 / 05.09.2002 / 30.01.2003 (UNCHR) / 13.03.2003 / 05.06.2003 / 22.04.2004
RWANDA	18.11.1999 / 17.02.2000 (UNCHR)
SENEGAL	17.11.2005
SIERRA LEONE	16.12.1999 / 17.02.2000 (UNCHR) / 18.05.2000 / 07.09.2000 / 18.01.2001 (UNCHR) / 24.02.2005
SOMALIA	05.04.2001 / 04.07.2002 / 24.02.2005 (UNCHR) / 06.07.2006
SOUTH AFRICA	05.07.2001
SUDAN	17.02.2000 (UNCHR) / 18.01.2001(UNCHR) / 21.11.2002 / 30.01.2003 (UNCHR) / 10.02.2004 (UNCHR) / 16.09.2004 / 24.02.2005 (UNCHR) / 12.05.2005 / 06.04.2006 / 28.09.2006 / 15.02.2007
TANZANIA	05.07.2001
TOGO	16.09.1999 / 06.09.2001 / 13.12.2001 / 08.04.2003 / 10.02.2004 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR) / 24.02.2005 / 12.05.2005
TUNISIA	15.06.2000 / 14.12.2000 / 14.03.2002 / 30.01.2003 (UNCHR) / 10.02.2004 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR) / 29.09.2005 / 15.12.2005 / 15.06.2006
UGANDA	17.02.2000 (UNCHR) / 06.07.2000 / 03.07.2003
WESTERN SAHARA	16.03.2000 / 14.04.2005 / 27.10.2005
ZIMBABWE	13.04.2000 / 18.05.2000 / 06.07.2000 / 15.03.2001 / 06.09.2001 / 13.12.2001 / 07.02.2002 (UNCHR) / 14.03.2002 / 16.05.2002 / 04.07.2002 / 05.09.2002 / 30.01.2003 (UNCHR) / 13.02.2003 / 05.06.2003 / 15.01.2004 / 10.02.2004 (UNCHR) / 16.12.2004 / 24.02.2005 (UNCHR) / 07.07.2005 / 07.09.2006
<i>ASIA</i>	
AFGHANISTAN	16.12.1999 / 17.02.2000 (UNCHR) / 05.10.2000 / 18.01.2001 (UNCHR) / 14.06.2001 / 13.12.2001 / 05.09.2002 / 12.02.2004 / 24.02.2005 (UNCHR)
AZERBAIJAN	09.06.2005 / 27.10.2005 / 16.02.2006
BANGLADESH	21.11.2002 / 14.04.2005 / 16.11.2006

Country	Date of adoption of resolution
BURMA (MYANMAR)	16.09.1999 / 18.05.2000 / 07.09.2000 / 16.11.2000 / 18.01.2001 (UNCHR) / 04.10.2001 / 13.12.2001 / 07.02.2002 (UNCHR) / 11.04.2002 / 30.01.2003 (UNCHR) / 13.03.2003 / 05.06.2003 / 04.09.2003 / 10.02.2004 (UNCHR) / 11.03.2004 / 16.09.2004 / 24.02.2005 (UNCHR) / 12.05.2005 / 17.11.2005 / 14.12.2006
CAMBODIA	17.12.2000 / 18.01.2001 / 06.09.2001 / 07.02.2002 / 11.04.2002 / 13.03.2003 / 03.07.2003 / 12.02.2004 / 13.01.2005 / 24.02.2005 (UNCHR) / 10.03.2005 / 01.12.2005 / 19.01.2006 / 15.03.2007
CHINA	20.01.2000 / 17.02.2000 (UNCHR) / 18.01.2001 (UNCHR) / 15.02.2001 / 05.04.2001 (UNCHR) / 07.02.2002(UNCHR)/ 30.01.2003 (UNCHR) / 10.02.2004 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR) / 07.07.2005 / 08.09.2005 / 07.09.2006 / 15.02.2007
BEIJING'S APPLICATION TO HOST THE 2008 OLYMPIC GAMES	05.07.2001
EAST TIMOR	16.09.1999 / 18.11.1999 / 17.02.2000 (UNCHR)/ 18.01.2001 (UNCHR) / 04.10.2001 / 10.02.2004 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR) / 15.06.2006
FIJI	06.07.2000 / 14.12.2006
GEORGIA	18.12.2003 / 26.10.2006
HONGKONG	19.12.2002 / 15.12.2005
INDIA	16.03.2000 / 07.02.2002 / 16.05.2002 / 10.02.2004 (UNCHR) / 16.12.2004 / 24.02.2005 (UNCHR) / 01.02.2007
INDONESIA	16.12.1999 / 18.01.2001 (UNCHR) / 13.12.2001 / 07.02.2002 (UNCHR) / 16.05.2002 / 30.01.2003 (UNCHR) / 05.06.2003 / 20.11.2003 / 10.02.2004 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR)
KALIMANTAN	15.03.2001
MOLUCCAN ISLANDS	07.10.1999 / 20.01.2000 / 06.07.2000
KASHMIR	16.03.2000 / 17.11.2005
KAZAKHSTAN	13.02.2003 / 23.10.2003 / 16.03.2006
KYRGYZSTAN	14.03.2002 / 23.10.2003 / 12.05.2005
LAOS	15.02.2001 / 15.11.2001 / 03.07.2003 / 01.12.2005
MALAYSIA	14.06.2001 / 13.06.2002
MONGOLIA	07.02.2002 (UNCHR)
MALDIVES	16.04.2004
NEPAL	07.09.2000 / 14.06.2001 / 13.12.2001 / 13.06.2002 / 24.10.2002 / 30.01.2003 (UNCHR) / 23.10.2003 / 10.02.2004 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR) / 24.02.2005 / 29.09.2005 / 18.05.2006

Country	Date of adoption of resolution
NORTHERN KOREA	07.02.2002 (UNCHR) / 16.01.2003 / 30.01.2003 (UNCHR) / 10.02.2004 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR) / 15.06.2006
PAKISTAN	18.11.1999 / 15.02.2001 / 05.04.2001 / 10.02.2004 (UNCHR) / 12.02.2004 / 22.04.2004 / 24.02.2005 (UNCHR)
PHILIPPINES	18.05.2000 / 18.12.2003 / 17.11.2005
SOLOMON ISLANDS	06.07.2000
SOUTHERN CAUCASUS (Armenia, Azerbaijan and Georgia)	04.10.2001
SRI LANKA	18.05.2000 / 14.03.2002 / 20.11.2003 / 07.09.2006
TAIWAN	13.04.2000 / 15.05.2003 / 07.07.2005 / 18.05.2006
TAJIKISTAN	23.10.2003
TIBET	17.02.2000 (UNCHR) / 13.04.2000 / 06.07.2000 / 18.01.2001 (UNCHR) / 07.02.2002 (UNCHR) / 19.12.2002 / 30.01.2003 (UNCHR) / 10.02.2004(UNCHR) / 18.11.2004 / 13.01.2005 / 24.02.2005 (UNCHR) / 15.12.2005 / 26.10.2006 / 15.02.2007
TURKMENISTAN and CENTRAL ASIA	15.03.2001 / 23.10.2003 / 10.02.2004 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR)
UZBEKISTAN	04.10.2001 / 23.10.2003 / 10.02.2004 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR) / 09.06.2005 / 27.10.2005 / 26.10.2006
VIETNAM	16.11.2000 / 05.07.2001 / 04.10.2001 / 11.04.2002 / 15.05.2003 / 20.11.2003 / 10.02.2004 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR) / 01.12.2005
<u>AUSTRALIA</u>	
AFGHAN REFUGEES / ASYLUM	06.09.2001
<u>EUROPE</u>	
BELARUS	07.10.1999 / 05.07.2001 / 13.06.2002 / 04.07.2002 / 10.02.2004 (UNCHR) / 28.10.2004 / 24.02.2005 (UNCHR) / 10.03.2005 / 07.07.2005 / 29.09.2005 / 16.02.2006 / 06.04.2006
BULGARIA	15.12.2005
BOSNIA-HERZEGOVINA (Banja Luca)	17.05.2001
CYPRUS	05.04.2001
FEDERAL REPUBLIC OF YUGOSLAVIA	17.02.2000 (UNCHR) / 16.03.2000 / 15.06.2000 / 14.12.2000
FORMER YUGOSLAV REPUBLIC OF MACEDONIA (FYROM)	05.10.2000
IRELAND (Immigration)	13.12.2001
KOSOVO	22.07.1999 / 16.09.1999 / 07.10.1999 / 18.11.1999 / 17.02.2000 (UNCHR) / 17.02.2000 / 15.06.2000 / 15.02.2001 / 01.04.2004
MALTA (Refugees camps)	06.04.2006

Country	Date of adoption of resolution
MOLDOVA	14.03.2002 / 11.04.2002 / 18.12.2003 / 24.02.2005 / 16.03.2006
ROMANIA	15.12.2005 / 05.09.2006
RUSSIA	18.11.1999 / 17.02.2000 (UNCHR) / 18.01.2001 (UNCHR) / 18.01.2001 / 07.02.2002 / 07.02.2002 (UNCHR) / 04.07.2002 / 30.01.2003 (UNCHR) / 10.02.2004 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR) / 26.05.2005 / 15.12.2005 / 15.06.2006 / 25.10.2006 / 13.12.2006 / 15.02.2007 / 15.02.2007 / 15.03.2007
RUSSIAN REPUBLIC OF CHECHNYA	07.10.1999 / 18.11.1999 / 20.1.2000 / 17.02.2000 / 17.02.2000 (UNCHR) / 16.03.2000 / 13.04.2000 / 18.01.2001 (UNCHR) / 15.02.2001 / 07.02.2002 (UNCHR) / 16.01.2003 / 30.01.2003 (UNCHR) / 03.07.2003 / 10.02.2004 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR) / 19.01.2006
RUSSIAN REPUBLIC OF DAGESTAN	16.09.1999
RUSSIAN REPUBLIC OF MARI EL	12.05.2005
SERBIA AND MONTENEGRO	16.09.2004 / 07.07.2005 / 29.09.2005
TURKEY	22.07.1999 / 13.04.2000 / 07.09.2000 / 18.01.2001 / 13.12.2001 / 15.05.2003 / 22.04.2004 / 28.09.2005 / 16.02.2006 / 27.09.2006
UKRAINE	11.03.2004 / 28.10.2004 / 02.12.2004 / 13.01.2005 / 06.04.2006
<u>AMERICA</u>	
ARGENTINA	04.07.2002
BOLIVIA	23.10.2003 / 09.06.2005
CENTRAL AMERICA	16.11.2000
CHILE	14.12.2000
COLOMBIA	07.09.2000 / 18.01.2001 (UNCHR) / 04.10.2001 / 07.02.2002 (UNCHR) / 14.03.2002 / 30.01.2003 (UNCHR) / 10.02.2004 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR)
CUBA	30.01.2003 (UNCHR) / 10.04.2003 / 04.09.2003 / 10.02.2004 (UNCHR) / 22.04.2004 / 17.11.2004 / 24.02.2005 (UNCHR) / 02.02.2006
GUATEMALA	18.05.2000 / 14.06.2001 / 11.04.2002 / 10.04.2003 / 07.07.2005 / 15.03.2007
HAITI	15.01.2004 / 10.02.2004 (UNCHR) / 11.03.2004 / 24.02.2005 (UNCHR) / 14.12.2006
MEXICO	05.04.2001
NICARAGUA	16.12.1999
PARAGUAY	15.06.2000
PERU	16.03.2000 / 15.06.2000 / 05.10.2000 / 19.01.2006

Country	Date of adoption of resolution
UNITED STATES	17.02.2000 / 13.04.2000 / 06.07.2000 / 30.01.2003 (UNCHR) / 10.02.2004 (UNCHR) 22.04.2004 / 15.12.2005 / 16.02.2006 / 13.06.2006 / 14.02.2007 / 14.02.2007
VENEZUELA	13.02.2003 / 11.03.2004
<i><u>MIDDLE EAST</u></i>	
EGYPT	20.01.2000 / 14.06.2001 / 04.07.2002 / 05.09.2002 / 10.04.2003 / 19.01.2006 / 16.02.2006 / 06.04.2006
IRAN	16.09.1999 / 17.02.2000 (UNCHR) / 13.04.2000 / 18.05.2000 / 07.02.2002 (UNCHR) / 24.10.2002 / 21.11.2002 / 30.01.2003 (UNCHR) / 10.02.2004 (UNCHR) / 12.02.2004 / 28.10.2004 / 13.01.2005 / 24.02.2005 (UNCHR) / 15.02.2006 / 16.11.2006
IRAQ	20.01.2000 / 13.04.2000 / 06.07.2000 / 07.02.2002 (UNCHR) / 30.01.2003 (UNCHR) / 10.02.2004 (UNCHR) / 16.09.2004 / 24.02.2005 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR) / 06.04.2006 / 15.02.2007
ISRAEL	19.12.2002 / 30.01.2003 (UNCHR) / 10.02.2004 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR)
JORDAN	16.02.2006
KUWAIT	16.12.1999
LEBANON	10.03.2005
PALESTINE	16.11.2006
SAUDI ARABIA	17.02.2000 (UNCHR) / 18.01.2001 (UNCHR) / 07.02.2002 (UNCHR) / 30.01.2003 (UNCHR) / 10.02.2004 (UNCHR) / 24.02.2005 (UNCHR) / 10.03.2005
SYRIA	13.06.2002 / 08.09.2005 / 15.06.2006 / 26.10.2006
<i><u>MISCELLANEOUS</u></i>	
UNITED NATIONS	
EU's rights, priorities and recommendations for the session of the UN Commission on Human Rights in Geneva	17.02.2000 (56th) / 18.01.2001 (57th) / 07.02.2002 (58th) / 30.01.2003 (59th) / 10.02.2004 (60th) / 24.02.2005 (61st) /
UN Outcome of the negotiations on the Human Rights Council and on the 62nd session of the UNCHR	16.03.2006
UN World Food Summit	16.05.2002
UN World Day to Overcome Extreme Poverty	04.10.2001
UN Conference on Least Developed Countries	05.04.2001
Reform of the UN	09.06.2005
Reform of the UN, Millennium Development Goals	29.09.2005
Small arms and lights weapons (UN prepcom)	26.05.2005
International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance	1st session, UNHRC, 29.06.2006

Country	Date of adoption of resolution
The right to development	1st session, UNHRC, 30.06.2006
Human rights and extreme poverty	2nd session, UNHRC, 27.11.2006
Human rights in the occupied Syrian Golan	2nd session, UNHRC, 27.11.2006
Israeli settlements in the Occupied Palestinian Territory, including East Jerusalem, and in the occupied Syrian Golan	2nd session, UNHRC, 27.11.2006
DEATH PENALTY	
Death Penalty in the World	07.10.1999 / 18.11.1999 / 16.12.1999 / 13.04.2000 / 06.07.2000 / 26.10.2000 / 05.07.2001
Moratorium on capital punishment	01.02.2007
Abolition of Death Penalty in Japan, South Korea and Taiwan	13.06.2002
INTERNATIONAL CRIMINAL COURT	16.12.1999 / 18.01.2001 / 28.02.2002 / 04.07.2002 / 26.09.2002 / 24.10.2002
CHILDREN	
Trafficking in Children and Child Soldiers	03.07.2003
Forced Child Labour (Africa)	17.05.2001 / 17.11.2005
Child Labour in the Production of Sports Equipment	13.06.2002
EU Position for the Session of the UN GA on the Rights of Child	11.04.2002
UN GA Special Session on the Rights of Child	05.07.2001
European Parliament resolution on the 10th Anniversary of the UN Convention on the Rights of the Child	18.11.1999
Children kidnapped by their parents	15.03.2001
RACISM AND XENOPHOBIA	17.02.2000 / 16.03.2000 (European Union) / 16.03.2000 (Candidate Countries) / 06.07.2000 / 03.10.2001 (World Conference against Racism)
PRESS FREEDOM	17.05.2001
COMBATTING TERRORISM	24.10.2002 / 14.02.2007 (CIA)
Detainees in Guantanamo Bay	07.02.2002 / 10.03.2004 / 28.10.2004 / 16.02.2006 / 13.06.2006
MINES AND BOMBS	
Review of Ottawa Treaty on anti-personnel mines	22.04.2004
Cluster Bombs	13.12.2001
Landmines	07.07.2005
REFUGEEES	
Refugees - Channel Tunnel	11.04.2002

Country	Date of adoption of resolution
Refugees (Lampedusa and Western Sahara)	14.04.2005
Sakharov Prize (monitoring)	14.12.2006
WOMEN	
Women in South-East Europe	22.04.2004
Female Genital Mutilation	20.09.2001
Harassment at the Workplace	20.09.2001
Violence towards Catholic Nuns	05.04.2001
FREEDOM OF EXPRESSION, RESPECT OF RELIGIOUS BELIEFS	16.02.2006
Freedom of expression on the Internet	06.07.2006
Homophobia	19.01.2006
Aung San Suu Kyi and Leyla Zana (Sakharov Prize Laureates)	13.12.2001
Sport products for the Olympic games	22.04.2004
Mediterranean	20.11.2003 / 12.02.2004 / 23.02.2005

ZAŁĄCZNIK III

ANNEX III - BASIC TEXTS

INTERNATIONAL HUMAN RIGHTS INSTRUMENTS	DATE OF ADOPTION
UNITED NATIONS	
http://www.un.org	
Human Rights Council : http://www.ohchr.org/english/bodies/hrcouncil/	
Charter of the United Nations	24 October 1945
Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide	9 December 1948
Universal Declaration on Human Rights	10 December 1948
First Geneva Convention "for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field"	first adopted in 1864 , last revision on 12 August 1949
Second Geneva Convention "for the Amelioration of the Condition of Wounded, Sick and Shipwrecked Members of Armed Forces at Sea"	12 August 1949
Third Geneva Convention "relative to the Treatment of Prisoners of War"	first adopted in 1929 , last revision on 12 August 1949
Fourth Geneva Convention "relative to the Protection of Civilian Persons in Time of War"	12 August 1949
International Covenant on Civil and Political Rights	16 December 1966
Optional Protocol to the International Covenant on Civil and Political Rights	16 December 1966
Second Optional Protocol to the International Covenant on Civil and Political Rights, aiming at the abolition of the death penalty	15 December 1989
International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights	16 December 1966

INTERNATIONAL HUMAN RIGHTS INSTRUMENTS	DATE OF ADOPTION
International Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination	21 December 1965
Protocol Additional I to the Geneva Conventions of 12 August 1949 , and relating to the Protection of Victims of Non-International Armed Conflicts	8 June 1977
Protocol Additional II to the Geneva Conventions of 12 August 1949 , and relating to the Protection of Victims of Non-International Armed Conflicts	8 June 1977
Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women	18 December 1979
Optional Protocol to the Convention on the Elimination of Discrimination against Women	6 October 1999
Convention on the Rights of the Child	20 November 1989
Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on the involvement of children in armed conflicts	25 May 2000
Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on the sale of children, child prostitution and child pornography	25 May 2000
Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment	10 December 1984
Optional Protocol to the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment	18 December 2002
UN Declaration on the Elimination of All Forms of Intolerance and Discrimination Based on Religion or Belief	25 November 1981
UN Declaration on the Right and Responsibility of Individuals, Groups and Organs of Society to Promote and Protect Universally Recognised Human Rights and Fundamental Freedoms	9 December 1998
UN Declaration on Human Rights Defenders	9 December 1998
United Nations Millennium Declaration	8 September 2000
International Convention Against Enforced Disappearances	20 December 2006

UNITED NATIONS CONFERENCES	
World Conference on Human Rights (Vienna) Declaration and Programme of Action	25 June 1993
World Conference on Women and Development (Beijing) Declaration and Platform for Action	September 1995
World Conference against Racism, Racial Discrimination, Xenophobia and Related Intolerance (Durban) Declaration and Programme of Action	8 September 2001

INTERNATIONAL HUMAN RIGHTS INSTRUMENTS	DATE OF ADOPTION
ROME STATUTE OF THE INTERNATIONAL CRIMINAL COURT http://www.ohchr.org/english/law/criminalcourt.htm	1 July 2002

INTERNATIONAL LABOUR ORGANISATION http://ilolex.ilo.ch	
Minimum Age Convention	26 June 1973
Convention on Indigenous and Tribal Peoples	27 June 1989
Convention to eliminate the Worst Forms of Child Labour	17 June 1999

EUROPEAN PARLIAMENT http://www.europarl.europa.eu/comparl/afet/droi/others/default.htm	
Annual Human Rights Reports	1983 - 2005
Resolution on the communication from the Commission to the Council and the European Parliament on the European Union's role in promoting human rights and democratisation in third countries (COM (2001) 252)	25 April 2002
Resolution on the Commission communication on EU election assistance and observation (COM (2000) 191 - C5-0259/2000)	15 March 2001
Resolution on countering racism and xenophobia in the European Union, on the Commission communication: "Countering racism, xenophobia and anti-Semitism in the candidate countries" (COM (1999) 256 – C5-0094/1999), and on the World Conference against Racism	16 March 2000
Resolution on the communication from the Commission to the Council and the European Parliament on "The European Union and the external dimension of human rights policy: from Rome to Maastricht and beyond" (COM (1995) 567 – C4-0568/1995)	17 December 1998
Resolution on the report from the Commission on the implementation of measures intended to promote observance of human rights and democratic principles (for 1995) (COM (1996) 672 - C4-0095/1997)	19 December 1997
Resolution on setting up a single co-ordinating structure within the Commission, responsible for human rights and democratisation	19 December 1997
Resolution on the communication from the Commission on the inclusion of respect for democratic principles and human rights in agreements between the Community and third countries (COM (1995) 216 – C4-0197/1995)	20 September 1996

INTERNATIONAL HUMAN RIGHTS INSTRUMENTS	DATE OF ADOPTION
Charter of Fundamental Rights of the European Union	
European Parliament resolution on the human rights and democracy clause in European Union agreements	14 February 2006

COUNCIL	
http://ue.eu.int/cms3_fo/showPage.asp?id=822&lang=en&mode=g http://www.europa.eu.int/pol/rights/index_de.htm	
Guidelines for EU policy towards third countries on the death penalty of 29 June 1998	29 June 1998
Regulations (EC) No 975/1999 and (EC) No 976/1999 on the development and consolidation of democracy and the rule of law and respect for human rights and fundamental freedoms Official Journal L 120 , 08/05/1999 P. 0001 - 0014	29 April 1999
Cotonou Agreement	23 June 2000
Guidelines for EU policy towards third countries on torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment	9 April 2001
Conclusions on the communication from the Commission to the Council and the European Parliament on the European Union's role in promoting human rights and democratisation in third countries (COM (2001) 252)	25 June 2001
EU guidelines on Human rights dialogues	13 December 2001
Action Plan to follow-up on the Common Position of 22 January 2001 on the International Criminal Court	27 May 2002
Common Position amending Common Position of 22 January 2001 on the International Criminal Court	20 June 2002
Conclusions on human rights and democratisation in third countries, together with practical measures endorsed for the implementation of the Council's conclusions of 25 June 2001	10 December 2002
EU Common Position on the International Criminal Court	16 June 2003
EU Guidelines on Children in Armed Conflicts	8 December 2003
EU Guidelines on Promoting Compliance with International Humanitarian Law	23 December 2005

COMMISSION
http://europa.eu.int/comm/external_relations/human_rights/doc/eidhr02_04.htm

INTERNATIONAL HUMAN RIGHTS INSTRUMENTS	DATE OF ADOPTION
COUNCIL OF EUROPE http://conventions.coe.int	
Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms Protocol No. 13 to the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, concerning the abolition of the death penalty in all circumstances	4 November 1950 3 May 2002

PROCEDURA

Tytuł	Roczne sprawozdanie z zakresu sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2006 oraz polityki UE w tej dziedzinie			
Numer procedury	2007/2020(INI)			
Komisja przedmiotowo właściwa Data ogłoszenia wydania zgody na posiedzeniu	AFET 12.2.2007			
Komisja(e) wyznaczona(e) do wydania opinii Data ogłoszenia na posiedzeniu				
Opinia niewydana Data wydania decyzji				
Ścisła współpraca Data ogłoszenia na posiedzeniu				
Sprawozdawca(y) Data powołania	Simon Coveney 28.11.2006			
Poprzedni sprawozdawca(y)				
Rozpatrzenie w komisji	25.1.2007	28.2.2007	19.3.2007	22.3.2007
Data przyjęcia	27.3.2007			
Wynik głosowania końcowego	za:	52		
	przeciw:	4		
	wstrzymujących się:	2		
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Roberta Alma Anastase, Robert Atkins, Christopher Beazley, Panagiotis Beglitis, Bastiaan Belder, Vito Bonsignore, Elmar Brok, Marco Cappato, Simon Coveney, Véronique De Keyser, Giorgos Dimitrakopoulos, Hélène Flautre, Hanna Foltyn-Kubicka, Michael Gahler, Jas Gawronski, Bronisław Geremek, Maciej Marian Giertych, Ana Maria Gomes, Alfred Gomolka, Richard Howitt, Jana Hybášková, Anna Ibrisagic, Ioannis Kasoulides, Helmut Kuhne, Vytautas Landsbergis, Willy Meyer Pleite, Francisco José Millán Mon, Philippe Morillon, Pasqualina Napolitano, Baroness Nicholson of Winterbourne, Vural Öger, Ioan Mircea Pașcu, Alojz Peterle, João de Deus Pinheiro, Bernd Posselt, Michel Rocard, Raúl Romeva i Rueda, Libor Rouček, Katrin Saks, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Jacek Saryusz-Wolski, György Schöpflin, Hannes Swoboda, István Szent-Iványi, Antonio Tajani, Charles Tannock, Inese Vaidere, Kristian Vigenin, Josef Zieleniec			
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Laima Liucija Andrikiienė, Alexandra Dobolyi, Árpád Duka-Zólyomi, Kinga Gál, Milan Horáček, Anneli Jäätteenmäki, Gisela Kallenbach, Tunne Kelam, Jaromír Kohlíček, Aloyzas Sakalas			
Zastępca(y) (art. 178 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego				
Data złożenia	10.4.2007			
Uwagi (dane dostępne tylko w jednym języku)	...			